

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN

DE MAN
MET DE ACHTERNAAM
VAN
EEN LETTER

door J. O' Malley

Beste lezer,

Dit manuscript schreef ik tussen mijn zeventiende en tweentwintigste levensjaar. Als ~~it~~ dan af is, zie je niet alleen een groot stijlverschil tussen de eerste en latere hoofdstukken, maar ook veel fouten: het aantal tijpfouten, spelfouten, stijlfouten etc. is legio, maar ook zouden er veel andere zaken moeten veranderen: het boek moet een ~~minder~~ huttentutterige naam krijgen, de vertaler eveneens, etc. etc.

Het enige dat ik aan al deze zaken doe is U om begrip en tolerantie vragen- maar wees ervan verzekerd, dat mijn dank voor het lezen van deze vellen groot is.

Hans Bóðlaender
Augustus 1984

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER

-

door J. O'Malley

(Oorspronkelijke titel :

The enthralling adventures of the one-letter-surname-man)

vertaald in het Nederlands door S.Piom

SPION-serie nr. 312

8e druk

Iedere overeenkomst met het werkelijke leven berust op louter toevalligheid.

1e druk 1976
2e druk 1976
3e druk 1976
4e druk 1977
5e druk 1977
6e druk 1977
7e druk 1978
8e druk 1979

AL EEN EXEMPLAAR VERKOCHT
DE BESTZELLER VAN DE DAG!

London Times : O'Malley op z'n best

The New York Post : Never read such a good spy-novel in my life
(In fact, this is the first)

The Sunday Paper : Diep ontroerend ...

La Gazette : Formidable ...

Nieuwsblad van Lutjebroek en omstreken: In dit geweldige boek wordt het adembenemende verhaal beschreven van een gewetensvol man, die tegen zijn zin in een smokkelcomplot verweven wordt. Hartelijk aanbevolen!

De Beste Krant : Een boek, wat geen enkele spionageliefhebber niet mag missen!

Het Oost-stedelijk Lerarenblad: Dit onnuttige werkje voorziet in geen enkele dringende behoefte.

Trouw: 104 blz.

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER
- lees 't, U zult er geen spijt van hebben -

HOOFDSTUK 1: Een donkere avond in een villawijk in Los Angeles.

Het was donker, die avond in november. De man onder de lantarenpaal moest even huiveren. Het was koud en stil. Hij keek op zijn horloge. Vijf voor elf. Als de man op wie hij wachtte niet over vijf minuten gekomen was, zou er iets foutgelopen zijn.

Hij aaide de Dalmatiner hond over zijn hoofd. Het beest, het moest eens weten, dat hij het afgesproken tegen was. De man keek eens rond. Vanuit de villa's in de omgeving van de lantarenpaal klonk geen enkel geluid. In enkele villa's brandden nog een paar lichten, de meesten waren helemaal donker. Blijkbaar hielden de mensen in Los Angeles van vroeg gaan slapen.

De man keek weer op zijn horloge. Drie minuten voor elf. Nog drie minuten en dan moest de ander gekomen zijn. Een politieautó reed langs. Waarschijnlijk een gewone controlerit.

Een voor elf. Zou de man, waar hij op wachtte nog komen? Wacht, daar liep een man met een actentas onder de arm. Zou hij de man zijn waar hij op wachtte? De man onder de lantarenpaal wachtte kalm af. Aan zijn gezicht was geen enkele emotie te bespeuren.

De man, die de actentas onder de arm droeg, was een jonge blonde man. Hij leek erg zenuwachtig. Toen hij bij de lantarenpaal gekomen was, keek hij even naar de Dalmatiër en vroeg: "Hoe heet U?"

De man onder de lantarenpaal zei: "B", waarop de man met de actentas antwoordde: "A". Daarop gaf hij de tas aan de ander, die hem in ontvangst nam, zonder iets te zeggen.

Daarop bleven beiden staan, een paar minuten lang. Geen van beiden zei een enkel woord.

Toen zei de man met de hand, zonder enige emotie te tonen in zijn stem: "Waar wacht je op?"

- Mijn beloning, zei de jonge blonde man, met een schorre stem. Je kon aan zijn stem horen en aan zijn vertrokken, en bezwaette gezicht zien dat hij erg nerveus was.

- Natuurlijk, zei de man met de hond. "Je beloning..."

Hij deed de actentas onder de arm, waarmee hij de hondelijn vast had, en trok toen met zijn andere hand van onder zijn colbertjasje een grijszwarte revolver.

- Hier is je beloning.

Hij richtte het voorwerp op de jonge man, die doodsbleek van angst werd.

- Nee, nee, je wilt toch niet... stamelde hij ~~bleek bleek~~ vol angst.

- Sorry, zei de man, terwijl hij de haan van de revolver spande, maar het "Sorry" meende hij niet. Hij kende geen medelijden, geen wroeging, geen angst, geen liefde en had die ook nooit gekend. De meeste menselijke gevoelens waren hem vreemd. Het enige wat voor hem gold was het uitvoeren van opdrachten, waar hij voor betaald werd. Niet dat het geld hem bijster veel interesseerde; hij was als een machine, die doet wat men wilt, zolang men maar een gulden in de gleuf gooit. Hij voelde niet, hij had maar twee menselijke zwakheden: leedvermaak en ongeduld. Verder was hij als een robot. Was hij wel een mens? Nee, hij was de spion, zoals hij wel in ieder goed spionageboek eens tegenkomt. Zelden is hij overigens de hoofdpersoon.

Ook in dit verhaal komt hij voor: de gevoelloze spion. (Noot (hazelnoot) van de schrijver: de conclusie dat dit verhaal dus een goed spionageboek is laat de schrijver aan de lezer over. Hij is er wel mee eens, dat een dergelijke conclusie zeer voor de hand ligt).

Voor

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER
-een loeispannend in het nederlands vertaald door i
S.Pion spionageverhaal-geschreven door 'O Malley-

Sorry, zei hij nog een keer, en weer meende hij het niet.
'Een scene als deze komt wel in ieder goed spionageverhaal voor,
dus ook in het verhaal waar wij nu voorkomen. Je kunt je dus
troosten met de gedachte dat je nu het leven geeft voor een goede
zaak: de kwaliteit van dit spionageverhaal.'

(De tweede noot (ditmaal een okkernoot) van de schrijver: Zo ziet
U bij zelfs zo'n gevoelloos persoon als de hierboven aan het
woord zijnde spion toch nog de zorg om de kwaliteit van dit verhaal.
Hoewel ik blij ben dat hij dit een goede zaak vindt, ben ik toch
van mening, dat ik zelf wel kan zorgen voor de kwaliteit van het
verhaal, en de lezer kan er van overtuigd zijn, dat de kwaliteit die
is, die men van een 'O Malley gewend is. Dat ik deze gewetenloze
spion niet nodig heb om de door de naam 'O Malley gewaarborgde
kwaliteit te leveren, moge blijken uit het nu volgende fragment)
De jonge man, die vol angst en beven alles had aangehoord wat de
ander had gezegd, kreeg plotseling weer kleur op zijn gezicht. Hij
zei: 'Waarschijnlijk vergis je je toch, want vaak komt in spionage-
verhalen net op het laatste moment een politie-auto opdagen
om de degene die aangevallen wordt te
redden. Nu ook, kijk maar!'

Hij wees achter de spion, die daarna omkeek. Op hetzelfde ogenblik
sprong de jongeman op hem. Een kort gevecht ontstond. De politieauto
reed snel naderbij. Juist toen de politieauto vlak bij de lantaren-
paal stopte wist de spion zich los te rukken en rende, met de acten-
tas, weg. De jongeman zei tegen de, inmiddels uit de auto gestapte
agenten: 'De man wilde me beroven. Gelukkig kwam U net op tijd.'
'Zullen we U naar huis brengen meneer?' bood een van de agenten aan.
'Dat is niet nodig, dank U wel,' zei de jongeman. 'Ik loop wel naar
huis.'

Een van de agenten bromde iets van morgen op het bureau aangifte
doen en toen stapten ze in de auto en reden weg.

De jongeman liep echter niet naar huis, maar reisde snel naar het
vliegveld in Los Angeles en verdween met een vliegtuig uit Los
Angeles, voorgoed en ook uit dit verhaal, maar dat is maar zeer
voorlopig.

Laten wij nu ook deze villawijk in Los Angeles verlaten en eens
lezen wat de 'LONDON TIMES' schrijft een paar dagen later.

(NOOT (DO) VAN DE VERTALER: Ik wil er bij deze op wijzen, dat de
vertaling het verhaal zeker geen afbreuk heeft gedaan. Het is
mij dan ook zeer tegengevallen dat de schrijver in het gehele
boek nergens een opmerking maakt over de toch zo uitnemende
vertaling. Een klein complimentje in een van de hoofdstukken was
toch zeker op zijn plaats geweest.

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VANEEN LETTER
-een vreselijk spannend spionageverhaal-

HOOFDSTUK 2: Wat schrijft de LONDON TIMES?

In de trein van Amsterdam naar Hoorn(NOOT VAN DE VERTALER(RE): De plaatsnamen in Engeland heeft de vertaler naar plaatsen in Nederland vertaald om 'dichterbij de lezer te blijven'.)zaten twee mannen,waarvan er een de London Times las en de ander in zijn neus peuterde(NOOT VAN DE VERTALER(MI): Ik heb ernstig met het idee rondgelopen om de laatste zinssnede in de vertaling weg te laten.Niet alleen is deze zin voor het verhaal van geenerlei waarde en belemmert zij de voortgang van het verhaal,ook vind ik dat het neuspeuteren geheel misstaat in een spionageroman van een beetje niveau en dat de zinssnede daarom in ieder geval had moeten worden weggelaten in het origineel van 'O Malley.Desnietaltemin heb ik toch besloten om de gewraakte zinssnede toch in het origineel op te nemen,om de vertaling niet te ver van het origineel te laten geraken.)

-Heb je het al gehoord van die spionagegeschiedenis in Amerika?vroeg de ene man,die met de krant,aan de andere man.(NOOT VAN DE VERTALER(FA): Hoewel in het origineel stond: de andere man,die in zijn neus had gepeuterd, heb ik toch gemeend deze maal de neus te moeten weglaten.Was één neus nog op de grens,de tweede kan niet meer getolereerd worden.'O Malley gooit er hier duidelijk met de pet naar!.

- Nee,zei de ander.

- Kijk hier staat een heel verhaal in de krant,zei de man met de London Times.'Ik zal het je voorlezen:

'Ontbrandt nu een koelkastkoude oorlog tussen VS en Russen?
Geheime koelkast-uitvinding gestolen!

(van onze speciale correspondent in Los Angeles) Vanuit het labaratorium van dr. Cold in Los Angeles zijn zijn plannen voor een koelkast volgens zeer speciaal principe,gestolen.Men verdenkt de jonge,blonde assistent John Alpin van de diefstal.Volgens insiders zijn de plannen van dr. Cold ook bruikbaar voor wapen fabrikage van een geheel nieuw sport wapen:de vriesbom.

Toen dr. Cold maandagmorgen de 15 november zijn labaratorium binnenging, kreeg hij de schrik van zijn leven.De plannen voor een koelkast,die in plaats van energie te kosten,energie oplevert,wa waaraan hij meer dan vijftien jaar aan had gewerkt waren allemaal verdwenen.Men vermoedt dat de assistent van dr.Cold,de jonge en blonde John Alpin, de hand heeft gehad in de verdwijning van de plannen van dr. Cold.Hij is namelijk na de verdwijning van de plannen van dr. Cold niet meer in Los Angeles gezien.

Revolutionair.

De uitvinding van dr. Cold zouden een revolutie hebben betekend in de koelkastenindustrie en mogelijk zelfs in de hele energievoorziening. Zijn koelkast zou namelijk geen energie kosten,maar energie,in de vorm van elektriciteit, opleveren.'

De man,die het verhaal voorlas zei:'en dan komt er een heleboel moeilijk technisch gepraat.Hier wordt het weer interessant:

' Wapen?

Volgens insiders is het ook mogelijk om de uitvinding van dr. Cold te gebruiken voor de fabricage van een zgn. 'vriesbom'.Welingelichte kringen in Washington melden al een bekoeling in de betrekkingen tussen de VS en Rusland.Anderen echter zeggen,dat er een hoop kouwe drukte gemaakt wordt,maar dat zij er niet warm of koud van worden.'

'Nou,wat zeg je me daarvan'zei de man die het hele verhaal uit de krant had voorgelezen..De ander,die zijn ogen gesloten had,zei niets.

'Nou,wat zeg je me daarvan'werd de vraag herhaald,ditmaal met men luidere stem.De ander opende zijn ogen,geeuwde en zei:'huh?wat is er:zijn we al in Hoorn?'

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER
- een yselijk spannend spionageverhaal, in het nederlands vertaald door
S.Pion, geschreven door 'O Malley.

HOOFDSTUK 3: LETTER B BELT ALFABET

En nu, beste lezers zijn wij aangeland bij de scène, die U ook in vele, vele goede spionageverhalen kunt aantreffen: de spion, die met zijn hoofdkwartier belt om opdrachten. Wij beluisteren nu het volgende gesprek, vanuit een telefoonsel in Los Angeles naar het hoofdkwartier van de geheime spionage-organisatie Het Alfabet.

- Halle, hier belt letter B
- Alfabet ontvangt U letter B.
- B is de bakker,
- die bakt voor ons brood

(NOOT (kokosnoot) van de schrijver: dit is dus duidelijk het geheime wachtwoord van de organisatie Alfabet)

In orde, letter B. Wat is er aan de hand?

- Goederen ontvangen van letter A. Goederen afgeleverd aan letter C.
- Letter A wist echter te ontsnappen.

Het was even stil aan de andere kant van de lijn. Toen klonk vastberaden en koel de stem:

- Letter B, maak Uw werk af en anders.... U weet welke straf op falen staat, letter B.

De man in de telefoonsel slikte. Ja, hij wist welke straf op falen stond. Niet dat de spionageorganisatie het Alfabet hem dit ooit had meegedeeld, maar hij genoeg spionageromans gelezen om dit te weten.

- In orde Alfabet, zei letter B. Hij hoorde een korte klik aan de andere kant van de lijn. Blijkbaar had men opgehangen. Ook hij hing de hoorn van de telefoon op.

OPMERKING VAN DE UITGEVER VAN DIT BOEK

De uitgever van dit boek betreurt het dat dit hoofdstuk zulk een korte lengte heeft. Hij vindt, dat hoofdstukken van een dergelijke lengte verspilling van het papier dat nu niet bedrukt wordt, is. Omdat het buiten zijn macht ligt om aan deze toestand een einde te maken laat de uitgever de toestand dus zoals zij is, echter niet na nogmaals vlammend te protesteren.

De spannende avonturen van de man met de achternaam van één letter
een spionageverhaal van de bovenste plank

HOOFDSTUK 4 : EEN DONKERE AVOND IN EEN VILLAWIJK IN OOSTSTAD

Ja, beste lezers, U hebt tot nu toe met kloppend hart gewacht op het moment, dat nu komen gaat: de held van dit verhaal wordt geïntroduceerd. Maar nu is het ogenblik aangebroken, dat de man met de achternaam van één letter roet in het eten van de snode plannen van de organisatie 'Het Alfabet' gaat gooien.

Onze held, zullen we hem voorlopig maar Charles noemen, wist in het geheel niet wat hem boven het hoofd hing, toen hij zijn hond uit ging laten, die bewuste avond, eind november. (Noot van de vertaler: Zelfs de hoofdpersoon van dit verhaal is niet perfect. Een hond... Pff.)

Het was donker, die avond. Charles moest een beetje huiveren. Het was wel griezelig, nou ja, een beetje dan. De novemberwind deed de hoge bomen in de tuinen van de villa's langs de straat heen en weer slingeren. De laatste herfsbladeren werden van de bomen afgerukt en tuimelden als dwazen door de lucht.

De meeste mensen in deze villawijk in Ooststad waren al gaan slapen, want de lampen in de meeste huizen waren gedoofd. In één van de huizen werd een feest gegeven blijkbaar, want Charles kon nog vaag 'Baby, I love you' onderscheiden, welke tekst vergezeld ging van een stampende muziek.

Charles leunde eens tegen een lantarenpaal. Wat een prachtige avond eigenlijk, dacht hij. Hij aaide eens zijn Dalmatiner hond. Zo mijmerend zag hij niet dat er een man met een zwarte actentas onder zijn arm aankwam.

(NOOT VAN DE SCHRUYVER: Er zullen zeker lezers zijn, die me verwijten, dat dit hoofdstuk bol staat van de herhalingen. Maar, zo zou ik hun willen toevoegen, is het bol staan van herhalingen niet hét kenmerk van iedere goede spionageromen)

Charles zag de man, toen hij vlak bij hem gekomen was. Plotseling vroeg de man: 'Hoe heet U?'. Wel enigszins verbaasd over de vreemde vraag antwoordde Charles zijn achternaam. 'Wee', zei de geheimzinnige man daarop en gaf toen de zwarte actentas aan Charles. Charles stond een ogenblik beduusd te kijken. 'Maar meneer, ik ...'. Hij brak zijn zin af. De man was al verdwenen.

Charles haalde zijn schouders op. Samen met zijn Dalmatiner hond liep hij naar huis. Bij de voordeur van zijn huis aangekomen, keek hij even naar het bordje, waar zijn naam opstond. Peinzend deed hij de deur open.

De zwarte actentas legde hij in een kast en hij vergat hem voorlopig. De lezer kan er echter van overtuigd zijn, dat we zeer binnenkort meer over deze actentas zullen vernemen...

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE **W**ACHTERNAAM VAN EEN LETTER
- een spionageverhaal dat je niet koud laat -

HOOFDSTUK 5: OPSCHUDDING IN HET ALFABET

'Mijne Heren', zei de man, die achter een scherm zat en waarvan je dus alleen de contouren van kon waarnemen. 'De Toestand is zorgwekkend'. Wie was hij, de man achter het scherm, om maar niet te spreken over het feit, dat hij ook de man achter de schermen was! Wie was hij, de grote onbekende letter Z? Wie was hij, het hoofd van de spionageorganisatie Het Alfabet? Gewetenloos, harteloos, zonder medelijden of eergevoel... Alleen uit op macht en geld... Onbekend en onbemind... Bewonderd en gevreesd door zijn vrienden, gehaat en gevreesd door zijn vijanden: andere spionageorganisaties, veiligheidsdiensten en politie... Wie was hij? Niemand wist het, alleen hijzelf, de omgrijpbare letter Z.

Hij wist wat hij deed en hij wist dat wat hij deed niet kon mislukken. En nu... nu was er een deuk gekomen in zijn ondeukbare zelfvertrouwen, er was iets misgegaan, wat niet kón misgaan.

W 'Mijne Heren, de toestand is zorgwekkend.' Wat een wereld ging er achter deze zin schuil. Kunnen mensen zonder gevoel geen emoties hebben? (NOOT VAN DE UITGEVER: Een interessante vraag. De geïnteresseerde lezer verwijs ik hierbij graag naar een uitgave over deze zaak: 'Gevoel en emotie' door Prof. F.F.T. Grönl, uitgegeven in de bekende STIP-serie, nr. 285). Het plan was perfect. John Alpin was als een aapje, dat uit z'n poot at. Letter B zou van hem de plannen van de revolutionaire uitvinding van de Amerikaanse Dr. Cold in ontvangst nemen en zich daarna van John Alpin ontdoen. Goed, dat was mislukt, het laatste, maar dat was zo erg niet. (NOOT VAN DE SCHRIJVER: Zeker niet: ook zonder de geplande moord op John Alpin is dit verhaal verzekerd van de kwaliteit waar de naam O'Malley borg voor staat. Overigens lezer: let U eens op hoe subtiel het 'vermoorden van J.A.' omschreven is: 'zich van J.A. ontdoen'. Dit is weer spionageverhaal op z'n best!) Daarna zou de acbentas met de uitvindingen via z'n agenten naar het hoofdkwartier vervoerd worden en dan .. verkopen aan de hoogste bieden.. voor een paar miljoen of liever gezegd: voor een paar miljard. Maar er was een lek en toch kon het niet: Hij was er zeker van dat geen van zijn 'onderdanen' de uitvinding had achtergehouden. Toch was er de wanhopige telefooncall van letter X: De contactpersoon van hem was niet komen opdagen...

'Mijne Heren, heeft U suggesties?'

dt De acht mannen aan de langwerpige tafel keken elkaar aan. Toen sprak een van hen: 'Weet U zeker, dat letter W niet de boel bedonderd' (NOOT VAN DE VERTALER: Hè, wat een groffe uitdrukking. Bij zulk een taalgebruik schaam ik me ervoor om vertaler van deze spionageroman te zijn. Lezer, wees op uw hoede: Laat U niet door O'Malley'bedonderen!) De man achter het scherm antwoordde: 'Uitgesloten. Allereerst heeft de letter W geen enkele poging gedaan tot vluchten, (hij had het eens moeten durven (GRAPJE VAN DE VERTALER: Anders was het Wee W geweest. Leuk he? In het Engels kan zo'n grapje niet, ik zie in ieder geval niet het lollige van 'dubbel joe dubbel joe' in. Ik denk ook, dat de lezer hiervan het lollige niet inziet. (NOOT VAN DE UITGEVER: De vertaler moest eens wat minder kletsen en wat meer vertalen. Op deze manier schiet het verhaal helemaal niet op. Het stelt toch al niks voor, maar goed. De lezer wordt op deze manier een notenkraaker (dit is dus een grapje van de uitgever, noot van de zetter))) en verder hebben mijn mannen hem grondig ondervraagd: hij spreekt de waarheid.' Een van de mannen opperde: 'Waarschijnlijk is er toch een andere organisatie, die op de hoogte van ons schema is gekomen.'

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER
- een loeispannend spionageverhaal waarin nu vergaderd wordt -

HOOFDSTUK 5 -vervolg-

‡ Maar dat is toch onmogelijk: Onze organisatie is waterdicht! riep een van de anderen.

- Toch wel niet zo waterdicht als we eerst dachten, blijkbaar...
- Dat is toch helemaal onmogelijk.
- Niets is onmogelijk.
- Onzin! Wartaal!
- Dat neem je terug!
- Nooit!

De gemoederen werden steeds feller en feller. PLOTSELING trok één van de mannen zijn pistool en ...

HOOFDSTUK 6 : CHARLES X, CORRECTOR

Wiens schuld was het, dat Charles zo'n vreemde achternaam had? Kon hij er wat aan doen? Zeker niet. Zijn vader had dezelfde achternaam gehad, en zijn grootvader ook al. Tja, je hebt mensen die heten Janssen of De Vries, je hebt mensen die heten Bottelaar of Poepjes of de Gek of Zes met hun achternaam, je hebt mensen die heten Brazzeloviskizwi je hebt mensen die heten B'Malley (wat ik overigens een erg mooie naam vind (Noot van de vertaler: De ijdeltuit)) en Charles, tja, Charles heette X met zijn achternaam. Een verre voorvader had een kruisje (spreek uit: iks) op een of ander formulier gezet, en nu hadden al zijn afstammelingen een achternaam van één letter. Gewoonlijk had Charles niet veel last van zijn opvallende achternaam, soms dachten de mensen aan wie hij zich voorstelde, dat hij hun voor de mal hield, maar meestal leverde zijn achternaam niet veel problemen op, maar nu zou deze naam hem in ~~een~~ lastigepaasde situaties brengen: hij zou een aantal malen ontvoerd worden, verscheidene moordaanslagen het hoofd hebben te bieden, verder ... maar beste lezer, ik ben al aan het verklappen wat er verder te gebeuren staat in deze roman en in alle volgende deeltjes van deze serie (NOOT VAN DE UITGEVER: De schrijver doelt hier op:

NIEUWE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER (SPION-serie nr. 348); DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER IN HET NAUW (SPION-serie nr. 349); DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER EN DE BLAUWE KREEFT (SPION-serie nr. 385); en DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER WIL NIET MEESPELEN (SPION-serie nr. 457). Nieuwe titels zijn in voorbereiding. Verkrijgbaar bij iedere goede boekhandel). Als ik dat nu allemaal zou verklappen, wat voor zin zou het dan hebben om nog verder te lezen?

Nee, ik kan beter nu wat meer over onze held gaan vertellen. Charles X is vijfentwintig jaar oud, is 1 meter 80 lang, draagt blond haar, een zwakke brik en een sterke gezondheid. Als beroep heeft hij corrector in een uitgeverij: hij moest romans op spelfouten nalezen.

En wat z'n karakter betreft: er waren maar weinig mensen, die Charles kenden, die wat slechts over hem wisten te vertellen. Niemand zou over hem vertellen, dat hij geen goed karakter had. 'Charles', zeiden de mensen, 'die is goudeerlijk'. En wat klopte: hij was goudeerlijk, altijd hulpvaardig, vriendelijk en meelevend.

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER
- een goudeerlijk spionageverhaal -

-HOOFDSTUK 6-vervolg

Ja, onze held was echt 'een toffe knul', zoals z'n vrienden zeiden. Dol op z'n favoriete sport: basketbal, was hij. Ja, en wat valt er nog veel meer van 'm te vertellen. Dat hij omgetrouwd was, dat hij een hond had, dat hij woonde in Oosstad, dat hij altijd op vakantie naar Schotland ging. (NOOT VAN DE SCHRIJVER: Er zullen zeker lezers, zijn, die zich afvragen hoe een persoon van een vriendelijk karakter als onze held in een spionageverhaal verzeild raakt. Immers, de held van een spionageverhaal is keihard wat zijn emoties betreft. Een goudeerlijk, hulpvaardig, vriendelijk persoon, kan die de held zijn van een goede spionageroman? De held van een spionageroman is immers altijd iemand, die wanneer hij zijn beste vriend vermoord ziet worden even een brok moet wegslikken en vervolgens de moordenaar om zeep helpt, en niet een halfzacht figuur dat met z'n auto zou stoppen als een peesje de weg overstak. Ja, beste lezers, als U dat zegt, dan kan ik U wel een beetje gelijkgeven. Ik schaam me ook een beetje voor de hoofdpersoon, zoals ik hem nu heb getekent, maar U moet maar denken, dat U in deze roman voldoende typische O'Malley kenmerken zult vinden, die deze story toch erg lezenswaardig maken. Om de bittere pil van een veel te sympatische hoofdpersoon te vergulden, zal ik U nu trakteren op een heerlijke ouderwetse schietpartij).

HOOFDSTUK 7: SCHIETPARTY IN DE BERGEN

Het was een schuw omzichheenkijkende jongeman geweest, die zich in hotel 'Alpblick' in liet schrijven onder de naam John Bergen. Dat dat niet zijn ware naam was, zal de eigenaar van het rustieke hotelletje niet geweten hebben. Het was anders wel een vreemde klant, die mr. Bergen. Hij zat de hele dag op z'n kamer, kwam alleen eventjes lunchen, en s'avonds avondeten. Hij zat altijd alleen aan een tafeltje en sprak met geen van de andere gasten. Nee, de Zwitserse waard vond het een vreemde zaak, vooral toen er na vier dagen een beleefd afscheidsbriefje in de kamer van de stille gast lag, met een paar honderd dollar (ruim vier keer teveel) voor de gemaakte kosten. Enfin, de man was een Amerikaan en Amerikanen zijn altijd een beetje vreemd...

Het was voor John Alpin, want zo heette de bleke blonde jongeman in werkelijkheid, een hele schok geweest, toen hij s'avonds na het eten zijn kamer binnenstapte. Op zijn bed zat een breed grijnzende man met een revolver in z'n hand.

- Goienavond, letter A, zei de man met een grote glimlach op z'n gezicht. 'We hebben elkaar al eens eerder gezien, nietwaar. Toen mislukte m'n opdracht een beetje. Nu zal ik niet falen.'

De man grinnikte. De koude rillingen liepen John Alpin en de lezer over het lijf.

- Maar, maar, .. stotterde John Alpin, hoe heb je me zo snel gevonden?

- Koppie, koppie, jongetje, grijnsde de man. 'En een beetje geluk natuurlijk'.

- En wat ... begon John Alpin.

- Wacht maar af, jochie. Maar weet wel: letter B is niet voor de poes. Allereerst ga je een vriendelijk briefje aan de herbergier van dit hotelletje schrijven en dan gaan we een leuk wandelingetje door de bergen maken.'

Even later had men twee gestalten door de bergen kunnen zien lopen.. Alleen keek er niemand...

John Alpin dacht na.. Als hij nu niets probeerde was het met hem gedaan. Hij keek om zich heen. Verderop het pad was een grote steen en dicht daarbij was een aantal bomen. Als hij daar gekomen was, zou hij het proberen... Nog 20 meter, nog tien, ja nu! Hij nam een enorme sprong en rende weg. Wegwezen, wegwezen, dat was alles wat hij dacht.

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER
- een knallend spionageverhaal waarin hoog spel gespeeld wordt -

- vervolg hoofdstuk 7 -

Hij keek even om. Zijn achtervolger was maar weinig achter hem. De achtervolger richtte zijn pistool. Er klonk een harde knal. Het schot miste John Alpin op een decimeter. Wegrennen, wegrennen, spookte het steeds in zijn hoofd. Weer schoot de ander en wás er miste het schot net op een haartje. John Alpin rende door, hij struikelde bijna over een grote steen waardoor het derde schot net over zijn hoofd heenging. Hoe lang zou hij dit nog vol kunnen houden? De ander, letter B van de spionageorganisatie 'Het Alfabet' was vlak achter hem nu. Hij stond stil, richtte zijn wapen op de man, die hij nu zou doden. Voor hem was deze hele achtervolging maar spel geweest, het wrede spel van de kat die met zijn prooi speelt. Hij hield zijn vinger om de trekker en richtte goed. Hij wist: nu kon hij niet missen.

Plotseling klonk er een luid gekraak. Of het door de revolvergeschoten was gekomen of door een natuurlijke oorzaak, plotseling brak het stuk van de berg af waar de letter B opstond. Het stuk rots ~~nam~~ samen met de man erop stortte plotseling in de diepte.

John Alpin keek ontzet toe. Het laatste wat hij hoorde van letter B was een langgerekte 'Aaaa'...

(NOOT VAN DE SCHRIJVER: Zo, dat was weer eens even een stukje spionageroman van de beste soort. Ja, beste lezers, hier ziet U weer de geweldige kwaliteit van mijn romans.)

HOOFDSTUK 8 : SPIONNEN IN ACTIE

- Mijne Heren, kalmere U, er is niets aan de hand, sprak de man achter het scherm tot de heren, die in wilde ~~opwinding~~ opwinding waren en waarvan één zojuist (NOOT VAN DE SCHRIJVER: In hoofdstuk 5) een revolver had getrokken. 'Mijne heren, bedaar alstublieft.'

De mannen werden wat rustiger en de man, die de revolver in zijn hand hield, bergde deze weer op.

↓Laten we ons rustig houden en zeggen wat ons nu te doen staat.

↓Ik stel voor om in ieder geval ~~in~~ in de stad waar de nep-X de plannen heeft afgehaald een van onze mensen een onderzoek te laten doen.

- Goed idee! Ben ik voor!

De heren en ook de man achter het scherm knikten instemmend.

- Ik stel voor om letter E te sturen.

- Nee. E is een ezel, die zou de hele zaak verprutsen.

- Ik stel ~~het~~ om C te sturen.

Na enige beraadslagingen waren allen het met dit voorstel eens.

- Ik laat haar haar boodschap wel weten, vertelde de man achter het scherm. Maar Heren, hebt U nog andere plannen op 't oog?

We zullen nu deze vergadering van superschurken maar verlaten, lezers. Hier kunt U toch niets goeds leren. Ja, en letter C gaat naar Ooststad... Maar daarover lezen we meer in een ander hoofdstuk.

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER.
- een adembenemend spionageverhaal -

HOOFDSTUK 9 : ENKELE REIS OOSTSTAD

Op het kleine zonnige terrasje zaten twee mannen aan een tafeltje. Beiden droegen een vilten hoed, een net iets te lange groengrijze regenjas en een keurig confectiepak. Verderop het terrasje, aan een ander tafeltje, zat een zwartharige, beeldschone jonge vrouw. Ze dronk een glas chocola. De beide mannen praatten zachtjes met elkaar.

'Waarom moeten we haar eigenlijk onopvallend schaduwden?' vroeg de ene man. Hij heette Johnson en was agent van de Central Intelligence Agency (dit soort lui heet ~~mm~~ altijd Johnson). De ander, die van de zelfde organisatie agent was en Peterson heette (of ze heten Peterson natuurlijk), antwoordde hem: 'Dat is in verband met die Cold-zaak, je weet wel. We hebben een anonieme brief van John Alpin ontvangen, waaruit bleek dat Het Alfabet in die zaak sterk betrokken is. En zij is waarschijnlijk een agente van die organisatie. Men is al een hele tijd op de hoogte van het feit, dat ze betrokken is bij spionageactiviteiten, maar men heeft haar tot nu toe laten lopen, in de hoop dat we door haar een groter deel van de organisatie konden oprollen. Maar nu is het vinden van de uitvinding van dr. Cold hoofddoel nr. 1 geworden.'

De mannen zwegen even. Ze keken naar de vrouw wier gangen ze moesten volgen. Ze zat stil op haar stoel en dronk af en toe een slok uit haar glas chocola. Niets wees erop, dat ze in werkelijkheid probeerde zoveel mogelijk op te vangen van het gesprek van de beide CIA-agenten. Toch waren haar oren gespitst om ieder mogelijk woord te kunnen horen. Waarom volgden de beide mannen haar? Want dat ze niet op het terrasje zaten om ieder precies één glas bier te drinken, daar was ze allang van overtuigd. Ze wist, dat de mannen haar schaduwden, maar ze vroeg zich af, wat wisten zij?

'Hoe heet ze eigenlijk?' zei Johnson.

'Haar naam, zoals ze bij ons bekend is, is Charlotte. Wat haar werkelijke naam is, ... niemand weet het. Misschien weet ze het zelf ook niet meer,' antwoordde Peterson.

'Ik vind het maar een gemakkelijk klusje,' verzuchtte Johnson.

'Daar vergis je je in. Als nu de ober komt en ze wenkt hem om af te rekenen, en daarna betaalt ze en loopt ze weg, dan kan het een moeilijke klus worden om haar te volgen, zonder dat ze 't merkt,' zei Peterson.

Net toen hij dit gezegd had, kwam de ober aanlopen. Charlotte wenkte hem om te betalen.

'Wat heb ik je gezegd?' zei Peterson. Even nadat Charlotte de ober had betaald en weggelopen was, stonden Johnson en Peterson op ~~mm~~, gaven de ober een vijf gulden biljet en liepen het terrasje af, de vrouwelijke spionne volgend.

Charlotte sloeg een zijstraat in. De beide mannen volgden haar en zagen dat ze weer een zijstraat inliep, en weer één.

'Ze heeft door dat we haar volgen,' zei Peterson.

'En wat doen we nu, Peterson?,' vroeg Johnson.

'We doen net alsof we haar spoor kwijtraken. Wie weet trapt ze daar in,' zei Peterson.

Toen Charlotte twee keer achterelkaar snel een straatje insloeg, aarzelden de beide mannen expres, om haar de indruk te geven, dat ze haar achtervolgers had afgeschud. Na een tijdje gingen ze weer door. Ze liepen snel het steegje door en zochten toen snel de zwartharige spionne weer op, ervoor zorgend dat zij hun niet te zien kon krijgen.

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER
- een spionageverhaal, dat je blijft achtervolgen -

HOOFDEKSTUK 9 -vervolg-

' Ik heb ze van me afgeschud', dacht Charlotte.

(Noot van de schrijver: Het is niet zo slim van haar, dat ze zo gemakkelijk in deze truc valt. Deze truc is vrij bekend bij alle spionageromanschrijvers. In mijn boek 'Spionnenbloed is ook rood' bijvoorbeeld, wordt hij ook toegepast. Had Charlotte dit laatste boek gelezen, dan had dit verhaal dus een geheel andere wending gekregen.)

Ze was nu geheel op haar gemak. Er overtuigd van zijnd, dat ze niet meer achtervolgd werd, lette ze helemaal niet meer op eventuele achtervolgers. Daardoor had ze de beide ~~mannen~~ C.I.A.-agenten helemaal niet in de gaten.

' Ze gaat het station in', ~~f~~ ~~m~~ ~~i~~ ~~s~~ ~~t~~ ~~e~~ ~~r~~ ~~d~~ ~~e~~ ~~J~~ ~~o~~ ~~h~~ ~~n~~ ~~s~~ ~~o~~ ~~n~~ ~~t~~ ~~e~~ ~~g~~ ~~e~~ ~~n~~ ~~P~~ ~~e~~ ~~t~~ ~~e~~ ~~r~~ ~~s~~ ~~o~~ ~~n~~.

' Oppassen dat ze ons niet ziet. Kom mee, erachteraan', ~~z~~ ~~e~~ ~~h~~ ~~t~~ ~~P~~ ~~e~~ ~~t~~ ~~e~~ ~~r~~ ~~s~~ ~~o~~ ~~n~~.
Net toen de beide mannen de stationsruimte binnenliepen, zagen ze Charlotte weglopen van een loket.

Peterson ging naar dat loket toe en vroeg: 'Wat voor kaartje heeft de dame gekocht, die net hier was?'

' Maar Heren, ik mag dat toch niet zeggen', was het antwoord van de loketist.

Peterson haalde een biljet van honderd gulden uit zijn portemonnai.

' En hiervoor?', vroeg hij.

De ogen van de man begonnen te glimmen. 'Ze kocht een kaartje naar Ooststad, een enkele reis, tweede klas.', ~~z~~ ~~e~~ ~~h~~ ~~t~~ ~~M~~ ~~a~~ ~~n~~.

'Bedankt', zei Peterson en borg het biljet van honderd gulden weer op in z'n portemonnai.

'Maar!..', zei de man achter het loket.

Peterson grinnikte even. 'Sorry', zei hij, 'we moeten bezuinigen.'

'Verdraaid', zei de loketist. 'Dat leveren ze me niet nog een keer!'

'Koop jij even twee enkele reizen naar Ooststad, Johnson?', vroeg Peterson aan zijn mede-agent.

~~XXXXXXXXXXXX~~

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER
- een hard-realistisch spionageverhaal -

HOOFDSTUK 10 : 'DAT IS 'M ! '

Vrolijk fluitend reed Charles X op zijn sportfiets naar huis. Het was een winderige dag; de storm speelde met de laatste afgevallen bladeren. Het was begin december: over een paar dagen zou het Sinterklaas zijn. Charles verheugde zich al op die dag: hij had al diverse surprises en gedichten gemaakt en hij ... Zo reed hij, diep in gedachten verzonken naar huis en hij zag daardoor helemaal niet de diverse mensen, die hem wel zagen ...

'Dat is 'm!', fluisterde de jonge vrouw, die zich had verborgen in een paar struiken. Het was Charlotte, ze stapte voorzichtig uit het struikgewas, waar ze zich had verborgen en liep toen naar haar auto, een kleine rode sportwagen. Ze stapte in de wagen en reed langzaam achter de fietsende hoofdpersoon van dit verhaal

'Dat is 'm!', zei Sinterklaas. Hij stond op het dak van één van de huizen langs de weg. Maar het was Sinterklaas helemaal niet: het was een verklede man. Het was in werkelijkheid C.I.A.-agent Johnson, die zich had vermomd als Sinterklaas. Nauwelijks was Charles voorbijgefietst of Johnson pakte uit de zak tussenuit de pepernoten en de schuimpjes een walkie-talkie.

'Hallo, met Sinterklaas', zei hij.

'Ja Johnson, zeg het maar', werd er van de andere kant van de lijn door Peterson geantwoord.

'Hij is langgefietst.', zei Johnson.

'In orde, goed werk Johnson! Ik wacht hier op 'm op in m'n auto. Over en sluiten.'

Er klonk een korte klik en toen zweeg de walkie-talkie. Johnson gooide wat pepernoten in de schoorsteen die op het dak stond en begon toen het dak af te klimmen....

'Dat is 'm!', zei tegelijkertijd een van de twee mannen, die in een kleine blauwe auto. Zijn naam was Plov en de naam van de ander was Brazzeloviskizwi. Beiden waren geheim agent van de Russische geheime dienst, de K.G.B. Door een lek in de C.I.A. was deze organisatie ook op het spoor van onze held en de geheime plannen van dr. Cold gekomen.

Toen Charles langs de auto kwam, draaide één van de twee mannen het raampje van de auto open en vroeg: 'Pardon meneer, bent U hier bekend?'

Charles stopte zijn fiets en antwoordde bevestigend op de vraag. 'Weet U dan de Prins Karelweg?', vroeg de man. Charles boog zich naar het raampje van de auto om de man de weg uit te leggen, toen hij opeens de harde pynt van een revolver in zijn rug gedruwd kreeg.

'Dit is een revolver', vertelde de andere man Charles. 'Zet U even rustig Uw fiets neer en stapt U dan in onze auto, dan kunnen we even een gezellig babbeltje met U gaan maken, kameraad X.'

Charles deed wat hem bevolen werd. Toen startte Brazzeloviskizwi de auto en reed weg.

Op hetzelfde moment gaf Charlotte gas in haar rode sportwagen.

'Erachteraan', zei Peterson, toen hij de blauwe Lada met twee Russische geheimagenten en Charles X erin langs zag komen. Hij startte zijn grote Amerikaanse auto (± 6 meter lang) en reed achter de Russische wagen aan.

'We worden achtervolgd, kameraad Brazzeloviskizwi', zei Plov.

'Door een grote kapitalistische slee en een rode sportwagen. Zorg dat je ze weet kwijt te raken.'

'In orde, kameraad Plov', antwoordde Brazzeloviskizwi hem.

Een wilde jacht door de straten van Ooststad begon.

HOOFDSTUK 11: AUTOJACHT DOOR OOSTSTAD

Beste lezers, het is verboden om met 90 km/uur door de bebouwde kom te rijden. Toch werd er, enkele dagen voor Sint Nicolaas in het jaar 19.. door maar liefst drie auto's met zulke grote snelheden door de nauwe straatjes en steegjes van Ooststad gereden. Maar beste lezers, wanneer er zulke grote belangen op het spel staan als hier of in een andere goede spionageroman (als bijvoorbeeld het verijdelen van een moordaanslag op een héél belangrijk staatshoofd of het onschadelijk maken van een zeer gevaarlijk iemand, die op het punt staat de gehele wereldheerschappij te veroveren (NOOT v.d. UITGEVER: Lees byv.: De man met de achternaam van een letter in het nauw)), ja wanneer er zulke grote belangen op het spel staan, dan maken we er ons toch helemaal geen zorgen over het feit, dat de maximumsnelheid in de bebouwde kom 50 km/uur is. Dan hopen we toch alleen maar dat de wilde achtervolging gunstig voor onze held zal uitpakken. En we glimlachen om de verontwaardigde gezichten van de argeloze fietsers en voetgangers, die ter nauwernood het vege lijf en de fiets konden redden...

Gierend ging de kleine Blauwe Lada om de hoek van de Kortesteeg en de Zamenhoffstraat, na een paar secondes gevolgd door de rode sportwagen en de grote Amerikaanse wagen, waarin Peterson reed.

De banden van de auto's preepten telkens wanneer een hoek om geslagen werd; de inzittenden in de auto's gunden zichzelf nauwelijks de tijd om adem te halen, zo snel gingen de auto's. Door de Pionstraat, dwars over het Kerkplein, dan weer door de Torenlaan en steeds weer nieuwe steegjes, straten en lanen inslaand scheurden de drie auto's achterelkaar door de stad. De argeloze voetgangers en fietsers maakten dat ze snel de kant van de weg bereikten en keken dan met hevig verontwaardigde gezichten de drie racende auto's achterna.

Sneller, sneller, verder, verder ging de jacht. Tot plotseling de auto van de Russische spionnen een kleine smalle zijstraat insloeg en de beide andere auto's doorreden.

'Goed zo, kameraad Brazzeloviskizwi', zei Plov. 'Rijdt nu een paar straatjes door en ze vinden ons niet meer terug.'

Brazzeloviskizwi deed wat Plov had gezegd. Tenslotte stopte hij de auto in een klein laantje, en zei: 'He, he, het is ons eindelijk gelukt om ze van ons af te schudden.'

Charles had deze hele rit moeten meemaken en een doorgewinterde spion mag dan goed opgewassen zijn tegen dit soort autoritten, Charles was er niet goed tegen opgewassen.

Met een erg bleek gezicht en een zeer naar gevoel in zijn maag stapte hij uit de auto.

Op hetzelfde moment kwam een rode sportwagen om de hoek van de straat.

'Wegwezen, Brazzeloviskizwi', zei Plov snel. 'Daar komt die rode sportwagen weer aan.'

De auto met de Russen scheurde snel weg, niet merkend dat ze Charles achterlieten, die echter in het geheel geen belangstelling voor wegrijdende auto's had op dat moment. Beste lezers, als je wagenziek bent kan je je erg, erg naar voelen

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER
- een spannende spionage-thriller -

HOOFDSTUK 12: VIN AVEC CHOPIN

Waarom?Waarom? Charles X,de man met de achternaam van een letter,vroeg zich dat af.Waarom was hij door twee mannen in een blauwe Lada gedwongen in te stappen in die auto? Waarom reden ze vervolgens heel hard door allerlei stegen en sloppen van Ooststad? Waarom? Hoe langer hij er over nadacht,hoe meer hij dacht, dat het een -mislukte- grap geweest was van een paar vrienden van hem.En een paar dagen later was hij het voorval al bijna helemaal vergeten.

Toen kwam er plotseling een vreemde brief.Charles begreep er niets van.Hij las hem eens,hij las de brief nog eens.In de brief stond het volgende:

Geachte Mister X,
Wij hebben een interessant aanbod voor U.Komt U morgenavond om half 9 in Bistro 'Le Palais'.Wij raden U aan,niet afwezig te zijn,want dat zou onaangename gevolgen voor Uw gezondheid kunnen hebben.
Hoogachtend, ..

De brief was ondertekend door een handtekening,die wat op een 'C' leek.Verder stond er niets op de brief...

Charles besloot om gewoon maar de volgende avond naar de Bistro 'Le Palais' te gaan.Hij was nog nooit in deze bistro geweest,ook omdat het de duurste eetgelegenheid van heel Ooststad was.

De volgende dag had Charles tussen 7 en 8 uur een trainingsavond van de basketbalvereniging.Hij had daarom om 6 uur snel wat boterhammen gegeten om op tijd bij het basketbal te zijn.Maar hij had zijn gedachten niet bij het eten,en tijdens de training sloeg hij menige plank mis en zijn teamgenoten merken allemaal,dat Charles iets dwars zat.De hele tijd hield de geheimzinnige brief Charles gedachten bezig.Maar tenslotte kon hij de benauwde gedachten die door zijn hoofd spookten van zich afzetten.Het laatste kwartier van de training ging veel beter daardoor,en hij was al bijna vergeten dat hij naar de bistro 'Le Palais' moest gaan, toen hij door de knoop in z'n zakdoek aan de zaak herinnerd werd...

Er was een erg groot parkeerterrein voor de bistro 'Le Palais'. Omdat hij geen fietsenrek zag,zette Charles zijn fiets tegen een muurtje neer,deed de fiets op slot en liep naar binnen.

Hij kwam eerst bij de garderobe,waar twee gediensstige handen de mantel van zijn schouders namen en vervolgens leidde een ober in livrei hem naar een klein tafeltje,na eerst een smalende blik op de trui,die Charles droeg geworpen te hebben. Charles keek eens rond in de bistro.Het zag er precies zo uit,als hij dit soort gelegenheden altijd had voorgesteld.Op de achtergrond,klonk zachte,rustige klassieke muziek, Chopin waarschijnlijk,dacht Charles.

Een rode sportwagen stopte op het grote parkeerterrein voor de bistro.Een mooie jonge vrouw stapte uit.Het was Charlotte,de lezers kennen haar al uit de vorige hoofdstukken.

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER
- een klassiek spionageverhaal -

-vervolg hoofdstuk 12-

Charles zag, dat de kelner de beeldschone jonge vrouw, die juist was binnengekomen, naar zijn tafeltje bracht. Ze droeg een lange, roze (waarschijnlijk erg kostbare) avondjurk. Aan haar handen had ze een paar witte handschoenen, die ze uitdeed, nadat ze was gaan zitten op de andere stoel aan het tafeltje.

- Mister X ? vroeg ze. Haar stem was zacht, een beetje melodieuze, maar er had ook een zweempje spot in haar stem geklonken, leek het wel.

Charles knikte, te verbaasd als hij was om een woord te kunnen zeggen.

↳ Misschien wilt U wat drinken? vroeg Charlotte, weer met dezelfde zachte, melodieuze, stem met een klein beetje spot erin.

- Een pil.. een glas bier graag, zei Charles.

- Geeft U mij maar een crême de cacao, zei Charlotte.

De ober ging weg om het bestelde te halen.

- Maar, mag ik vragen... , zei Charles:

Charlotte viel hem in de rede. "Noemt U me maar Charlotte. En uw vragen worden ongetwijfeld vanavond wel beantwoord.", zei ze. Er was nu duidelijk spot te horen aan haar stem. "Dat wordt waarschijnlijk... gemakkelijk", dacht ze. "Een domme amateurspion. Het zal niet moeilijk zijn om van hem te kunnen horen waar de geheime plannen zijn."

- Dan hebt U zeker die brief geschreven, zei Charles. "Die was met een soort C ondertekend."

Lachend vervolgde hij: "Dus C is Charlotte, die drinkt crême de cacao".

De man met de achternaam van een letter bedoelde deze opmerking alleen maar als een grapje, maar zó vatte Charlotte het niet op.

'Hij weet dat ik lid ben van het Alfabet, dat mijn codenaam letter C is, maar wat weet hij nog meer?', dacht ze geschrokken.

De ober kwam en bracht het glas bier en de crême de cacao.

Charles nam een flinke slok uit zijn glas. Charlotte nam kleine slokjes uit haar glas. Beiden zeiden een poosje niets.

Charlotte dacht na. Wie was de man, die tegenover haar zat? Voor welke organisatie werkte hij? Wat wist hij van haar organisatie, het Alfabet?

Om U de waarheid te zeggen, beste lezers, was Charlotte niet erg intelligent (NOOT VAN DE VERTALER: Mijn vrouw, die 'erg geëmancipeerd' is, vindt deze laatste opmerking discriminerend voor de vrouw in het algemeen. Voor mij is de vergelijking tussen de vrouw i.h.a. en de vrouw, die in een spionageroman voorkomt, niet te maken. Het heeft gewoon niets met elkaar te maken)

(NOOT VAN DE UITGEVER: De per ongeluk hierin geïnteresseerde lezer wordt verwezen naar het boekje: Rolpatronen in de literatuur en lectuur door Fiep Fijmwan. Het zou overigens plezierig zijn, wanneer het echtpaar Pion haar meningsverschillen voortaan buiten deze thriller laat). Maar dat zijn de meeste vrouwelijke spionnen niet.

(NOOT VAN DE UITGEVER: Hier is een noot van de vertaler zijns ondanks niet opgenomen..)

Hij kan niet zeggen, dat hij niet is gewaarschuwd (zie vorige noot)).

De ober kwam weer, nu met twee menukaarten bij zich.

- Willen de dame en de heer iets eten, vroeg hij.

- Geeft U mij maar een schildpadsoep vooraf, zei Charlotte. 'En dan een kreeftencocktail en dan een tournedos en tot slot een 'Coupe "Le Palais".'

(NOOT VAN DE SCHRIJVER: Dit is een bijzonder diepe woordspeling. Een coupe is niet alleen een culinair nagerecht, maar ook een staatsgreep. Dit dus in verband met Le Palais (het paleis, maar een 2e betekenis, toepasselijk op een bistro, is het gehemelte) en de spionne, die dit nagerecht zal nuttigen).

- En U meneer, vroeg de ober.

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER
- een smakelijk spionageverhaal -

- vervolg II hoofdstuk 12 -

↓ Geeft U mij maar ... eh 't zelfde graag, zei de man met de achternaam van een letter, terwijl hij dacht: 'Wie zal dat betalen?'

- En wat wilt U drinken ?

- Geeft U maar een karaf goede rode Bordeaux, zei Charlotte. Even later kwam de ober met twee fonkelende kristallen wijnglazen en een karaf met de rode wijn. Hij schonk de twee glazen vol.

- En nu, mister X, waarop zullen we klinken, zei Charlotte, of nee, ze fluisterde het meer.

- Op het volgende hoofdstuk van dit verhaal, zei de man met de achternaam van een letter.

Terwijl de tonen van een pianoconcert van Chopin door de bistro klonken, raakten de twee wijnglazen elkaar zachtjes aan en namen Charles en Charlotte beiden een slok van de wijn.

- Op het volgende hoofdstuk, herhaalde Charlotte met zachte stem. (NOOT VAN DE SCHRIJVER: Bedankt!)

HOOFDSTUK 13 : DOSSIER 3564: X,C.

-strikt geheim-

Beste lezer, uw schrijver heeft de hand kunnen leggen op een zeer geheim dossier van de C.I.A. Het dossier volgt hieronder. (bekort)

-Naam: Onbekend

-Voornaam: Charles

-Codenaam: X

-Beroep: spion, heeft als dekmantel baan als corrector in een uitgeverij

-Veroordeeld wegens: Geen gegevens bekend

-Lengte: 1.80 meter

-Haarkleur: blond

-Geboortedatum: Onbekend. Leeftijd ongeveer 25 jaar

-Byzondere kenmerken: geen bekend

-Overige bijzonderheden: X is spion, niet bekend is van welke organisatie Hij heeft in verband gestaan met de Cold-affaire Verdere gegevens zijn niet bekend.

Tot zover was het dossier getypt. Daaronder stond met blauwe inkt geschreven: Kortom, we weten nog niets. Puinhoop!

De Chef.

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER
- een spionageroman vol spanning, actie en romantiek -

HOOFDSTUK 14: DE TON VAN DIOGENES

- Dat was niet de moeite waard om op te klinken, zei Charlotte.
- (NOOT VAN DE SCHRIJVER: Nou, ja, maar het was hoofdstuk 13, dus ik wilde daar zou gauw mogelijk mee klaar zijn)
- Nou, dan klinken we nog een keer op dit hoofdstuk, zei Charles. Dat deden ze en toen kwam de ober met de eerste gang.
- Heerlijk, die soep, zei Charles. "Maar mag ik U vragen, miss Charlotte, waarom ... ". Charles maakte zijn zin niet af. Charlotte zweeg even.
- Ik heb U gevraagd te komen voor zaken, antwoordde ze toen. "Belangrijke zaken", voegde ze er aan toe. "Maar mister X.."
- Noemt U me maar Charles, onderbrak de man met de achternaam van een letter haar.
- Maar Charles, de avond is nog lang, zei Charlotte met fluwelen stem. "We kunnen eerst nog over andere aangenamer dingen praten". Charles nam een lepeltje schildpadsoep. Onder het eten praatten hij en Charlotte over allerlei dingen, maar telkens stelde Charlotte weer vragen over Charles werk, kennissen, en wat hij in zijn vrije tijd deed. Maar omdat Charles de waarheid vertelde, dacht ze dat hij iets verzwegen. "Hij probeert zich van de domme te houden", dacht Charlotte. "Laat ik het maar eens anders proberen."
- Met vriendelijke stem vroeg ze: "En, Charles, wat vind je nu van deze avond."
- Nou, ik vind het wel ... Charles zocht even naar het juiste woordgezellig, zei hij. "Maar, ik vraag me wel af, waarom ik gevraagd ben, om vanavond hier te komen..."
- Met andere woorden, vulde Charlotte hem aan, "wilt U dat er nu tot zaken gekomen wordt."
- Charles knikte een beetje.
- Wel, mr. X, het gaat om het volgende, leidde Charlotte haar woorden in. "Onze organisatie heeft sterke vermoedens, dat U in het bezit bent van een aantal ... documenten. Ja, kijk niet zo verbaasd, U begrijpt best wat ik bedoel. Mister X, ik waarschuw U, als U zich van de domme houdt kan dat erg onaangename gevolgen voor U hebben!" zei ze plotseling heftig.
- Charles was heel verbaasd. Hij, belangrijke documenten. Hij dacht bliksemsnel na: "Misschien kom ik meer aan de weet als ik haar een tijdje laat doorpraten."
- Nee, nee, gaat U verder, miss Charlotte", zei hij.
- Juist, zei Charlotte, vinnig en gelijk schrok ze van haar vinnigheid. Ze moest voorzichtig zijn, de man met wie ze sprak niet in het harnas jagen en vooral kalm blijven. Veel rustiger ging ze verder: "Wel, onze organisatie zou deze documenten weer terug in haar bezit willen krijgen, en, zoals U begrijpt, krijgt U een aanzienlijke som geld, wanneer U de documenten weer aan ons ... teruggeeft."
- En hoe groot is die som geld dan, ongeveer?", informeerde de man met de achternaam van een letter. "Als ik de documenten afsta.", voegde hij eraan toe, met de nadruk op als.
- "Ik moet voorzichtig zien uit te vissen, wat er aan de hand is," dacht Charles.
- Bijna ieder bedrag, dat U wilt hebben, zei Charlotte, met een triomfante-lijke toon in haar stem. "Bedenkt U eens, mister X, U kunt rijk zijn, U kunt uw huidige beroep voorgoed ophouden (en hierbij dacht Charlotte aan het beroep van spion, en zeker niet aan dat van corrector in een uitgeverij), U kunt alle werelddelen bezoeken, casino's, de wereld van de rijkdom en de luxe ... "

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER
- een O'Malley, én dat zegt genoeg! -

- vervolg hoofdstuk 14 -

Charlotte ging nog een tijdje door alle aanlokkelikheden van het leven van iemand die rijk is, op te sommen. Ondertussen dacht Charles na.

"Zou ik...? Nee, ik moet zorgen, dat ik niets meer met deze Charlotte en haar organisatie te maken krijg. Blijkbaar zijn ze in een of ander vies zaakje gewikkeld en hebben ze mij daarbij nodig."

- ... en denkt U eens aan alle prachtige reizen, die U kunt maken; de Canarische eilanden, Indonesië, ..." ,ging Charlotte door.

- Miss Charlotte, onderbrak Charles haar, "ik zal toch geen gebruik van uw 'aanbod' maken."

Charlotte wilde iets zeggen, maar Charles gaf haar daar de gelegenheid niet toe. "Kent U het verhaal van Diogenes, dat was een wijsgeer uit de Griekse oudheid.

Diogenes zat een keer in de zon. Toen kwam de keizer langs en zag hem daar zitten. Hij zei tegen Diogenes: "Vraag me wat je wilt hebben en het zal het jouwe zijn", of woorden van gelijke strekking, "vertelde Charles.

"En toen vroeg Diogenes aan de keizer ..."

- Een ton, zei Charlotte.

Charles moest even glimlachen.

- Nee, Diogenes vroeg de keizer of hij een stap opzij wilde doen, want hij stond in de zon, vulde Charles zijn verhaal aan.

Op dat moment kwam de ober binnen met de coupe 'Le Palais'.

- Maar... ik begrijp het niet, zuchtte Charlotte.

- Denkt U er maar eens over na, miss Charlotte, zei Charles. 'En bedankt voor de bijzondere maaltijd, maar het is nu echt tijd, dat ik naar huis ga', Charles stond op.

Charlotte keek verbaasd. "We kunnen U meer geven, dan een andere organisatie," zei ze nog. Ze kon niet begrijpen waarom iemand niet op zo'n aanbod in zou gaan. Zoveel geld als je hebben wil .. en dan nog weigeren... en dat raadselachtige verhaal over die Diogenes...

Charles ging naar de vestibule, kreeg daar zijn jas en liep naar buiten.

Plotseling voelde hij, dat hij bij een arm gepakt werd. Een andere man, met een beige vilten hoed op en een zelfde kleur lange regenjas aan, zei tegen hem: "C.I.A.; wilt U maar even meegaan?"

Hij toonde hem snel een identiteitsbewijs. Charles liep met de twee mannen naar een grote Amerikaanse auto...

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER
- Spanning en sensatie in deze keiharde spionageroman -

HOOFDSTUK 15 : EEN ZAKELIJK AANBOD

Een paar dagen later zat Charles X, de man met de achternaam van een letter, in de trein naar het vliegveld. Hij zich had hij een zwarte actentas, waarin de geheime uitvinding van dr. Cold zat; de uitvinding waarover dagenlang de kranten hadden volgestaan, waar alle geheime diensten in de hele wereld naar op zoek waren en die dagenlang een belangrijk gespreksitem geweest was in huiskamers, café's en zelfs regeringsgebouwen. De uitvinding, wiens verdwijnen in diplomatieke kringen tussen de twee grootmachten een aanmerkelijke verkoeling teweeg had gebracht, zodat waarnemers zelfs al gesproken hadden van een 'yskast-koude-oorlog', die uitvinding had Charles bij zich en hij zou hem naar het vliegveld brengen. Daar zou hij de actentas met de geheime papieren afleveren en in ruil daarvoor zou hij een geldbedrag overhandigd krijgen... een groot geldbedrag zelfs...

Het was allemaal raar gelopen, die avond na het diner, dacht Charles. Die twee CIA-agenten, die hem hadden opgewacht ... en dan die man, die hem dan dat 'zakelijke voorstel' had gedaan ... Bounce heette hij. - Goedendag, Mister X, goedendag, komt U binnen, had de man hem verwelkomd. Het was vreemd, maar Charles had de hele tijd, dat hij met de man had gepraat, de indruk gehad, dat de man aan het toneelspelen was ... maar dan wel zoals een amateur toneelspeelt.

Na een tijdje met de man gepraat te hebben, was : het Charles duidelijk geworden, dat de man agent van de CIA was en dat deze organisatie van hem de zwarte actentas, die hij op een donkere novemberavond had gekregen van een geheimzinnige man, graag zou willen ontvangen.

- Ik wil U nu een zakelijk aanbod doen, zei Bounce. 'Een volstrekt zakelijk aanbod. U bezorgt ons de actentas terug en U ontvangt dan van ons ... een half miljoen dollar, oké?

Charles keek even naar buiten, uit de trein. Het landschap raasde voorbij. De wielen van de trein lieten een dof eentonig ritme horen. Charles dacht weer terug aan de avond na het diner...

Wat had hij verbaasd gekeken over die half miljoen dollars.

- Maar ... , had hij gestameld.

- Het is alleen maar een zakelijk aanbod, had Bounce nog eens gezegd. 'U kunt het natuurlijk weigeren, maar ... 'en toen klonk de stem van Bounce wat dreigend, '... maar het is wel beter voor Uw gezondheid, wanneer U een beetje zou meewerken met het zakendoen ...'

- Die man is gek, had Charles gedacht.

Waarom was hij toch op het voorstel ingegaan? Niet vanwege het geld. Vanwege 'zijn gezondheid'? Of vanwege de goede zaak voor het vrije Westen?

Of omdat hij op dat moment niets anders wist te doen in zijn verwarring?

Charles wist het niet meer. In ieder geval zat hij nu in de trein naar het vliegveld, waar hij de actentas zou afleveren aan iemand en in ruil daarvoor een koffer met een half miljoen dollar in contanten krijgen.

Nog steeds klonk hetzelfde doffe, eentonige ritme van de wielen van de trein. Charles luisterde ernaar. Het leek wel alsof het de hele tijd

'Pas op- pas op - pas op' zei. Charles huiverde. Hij had er een voorgevoel van dat er op het vliegveld iets onaangenaams zou gebeuren

HOOFDSTUK 16 : OPERATIE " X = NUL "

Als een standbeeld zat hij. Gehurkt, een knie op de grond, op de andere knie rustte zijn Flaubert-geweer. Hij haalde een zijden zakdoekje uit zijn zak en veegde snel de lens van het vizier schoon. Daarna keek hij weer door het vizier. Blijkbaar was hij nog niet helemaal tevreden, want nogmaals pakte hij het zijden zakdoekje en veegde weer over de lens. Blijkbaar was de lens nu helder genoeg, want de man borg het zakdoekje op een keek verder door het vizier van het geweer, als was hij van steen.

Door zijn vizier zag hij een gangetje in het grote gebouw van het vliegveld. Er kwamen bijna nooit mensen, door het kleine gangetje. En deze avond was er nog niemand door gelopen, maar ... zo wist de scherpschutter ... die avond zou er iemand komen. Een man met een zwarte actentas. En dan ... één kogel uit zijn Flaubert-geweer zou voldoende zijn om voor de onbekende man met de zwarte actentas dat kleine gangetje het allerlaatste kleine gangetje te laten zijn, dat hij in zijn leven zou zien. Na die ene kogel was de rol van de man met het geweer in de operatie uitgespeeld. Dan wachtte hem slechts nog de tweede helft van zijn salaris, 25.000 dollar.

Nog steeds loerde de man onafgebroken door het vizier van het geweer. Zelf zat hij achter een ballustrade, ongeveer 3 meter boven het gangetje. Zijn geweer was schuin naar beneden gericht, klaar voor het schot. Hij keek op een klokje, dat hij naast zich op de grond had staan. Nog een paar minuten en dan ... dan zou de operatie " X = nul " van start gaan ...

(NOOT VAN DE SCHRIJVER: Lopen de rillingen U al over de rug?
Bibberen Uw handen ook al zo, dat U nauwelijks de bladzij kan omslaan?
Goed zo, dan gaan we zo snel verder met hoofdstuk 17)
Alles was klaar om Charles X te elimineren ...

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER
- een spionageroman, die niet mis is -

HOOFDSTUK 17: DAT GAAT VERKEERD ,CHARLES

Onbewust van de wrede dreiging van de dood (zie het vorige hoofdstuk) kwam Charles X het grote gebouw bij het vliegveld binnen. Had Charles geweten, welke dreiging hem boven het hoofd hing, dan was hij vast niet zo opgewekt geweest, maar nu was hij heel vrolijk, immers ... hij raakte de zwarte actentas kwijt en dan was het uit met de enige avonturen, dacht hij! Maar dat dat niet zo is, zullen de lezers wel begrijpen.

Nee, als Charles geweten had, wat voor lafhartige moordplannen gesmeed waren, dan was hij ook vast niet eerst naar de Tax-Free-Shop (Geen-Belasting-Winkel) gegaan. Maar nu dacht hij, kom laat ik maar eens naar de Tax-Free-Shop gaan, ik ben nu toch immers op het vliegveld. Toen Charles in de Tax-Free-Shop gekomen was, kocht hij drie dikke repen chocolade, en een fles wijn. Toen hij weer bij de douane kwam, betaalde hij vervolgens zoveel invoerrechten op de fles, dat hij de fles eigenlijk net zo goed bij de kruidenier om de hoek had kunnen kopen.

- En nu moet ik naar ... gebouw K, zaal 231, dacht Charles, want dat was de plek waar hij de zwarte actentas zou moeten afleveren en het half miljoen dollars in ontvangst moeten nemen!

Charles, Charles toch ... Let toch op! Lezers, zou dit het einde van de spannende avonturen van de man met de achternaam van één letter zijn?

Charles liep naar een loketje waar het bordje "INFORMATIE" bij stond.

'- Kunt U mij ook zeggen, waar gebouw K, zaal 231 is?' vroeg hij. De juffrouw, die achter het loket zat, gaf hem antwoord: 'Dan loopt U deze gang door, dan gaat U aan het einde daarvan naar links, de derde deur naar rechts door, dan moet U daarna een trap naar boven, dan gaat U twee verdiepingen naar boven en dan moet U schuin links een gang in en dan is het in de vierde zijgang naar rechts.'

- Dank U wel, antwoordde Charles. Hij liep daarna de aangewezen gang door, ging aan het einde van de gang naar links, nam toen de derde

deur naar rechts, waarbij hij de deur van een w.c. ook meetelde en zag toen geen trap naar boven, ging vervolgens weer een deur door, zag daar wel een trap, besteeg deze een paar verdiepingen, ging daarna een gang naar rechts in, ging daarna de derde gang naar links in, daarna de eerste zijgang naar rechts, de vierde deur naar rechts door, nog een trapje op, toen weer nog een gang in en wist toen helemaal niet meer, waar hij was.

Zonder te weten waar hij naar toe moest, liep Charles door de gangen van het gebouw. Plotseling zag hij, in het verder helemaal verlaten gebouw een man zitten, bij een ballustrade.

Met zijn hand in de jaszak, waar de fles wijn in zat, liep Charles naar de man toe. die, zoals Charles dacht, met gespannen aandacht door een zwart instrument keek, een soort hoogtemeter of zo, dacht de man met de achternaam van één letter.

- Pardon meneer, kunt U me ook vertellen waar ik zaal 231 kan vinden, vroeg Charles.

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER
- een 'verraderlijk goed' spionageverhaal -

HOOFDSTUK 18: VERRAAD!

Drie mannen zaten in een, verder lege, grijze zaal in het grote gebouw bij het vliegveld. Twee van de mannen zaten stil en bewegingloos op hun stoelen, de derde trommelde ongedurig met zijn vingers op de muur.

Zijn naam was Jackson, en hij was agent bij de C.I.A., net als zijn beide metgezellen. Hij was ongeduldig, maar dat kwam vooral door de spanning. Dit was de gevaarlijkste en belangrijkste opdracht, die hij in zijn leven had gehad, en hij zou waarschijnlijk ook nooit meer een nog belangrijker opdracht krijgen. De lezers begrijpen al welke opdracht de drie mannen hadden: zij moesten de uitvinding van dr. Cold ruilen tegen een koffertje met een half miljoen dollar erin. Daarna moesten zij de actentas met de geheime koelkastplannen naar een contactpersoon brengen. Die zou dan weer voor de verdere verzending zorg dragen.

Maar ... nu was de man, die hun de actentas zou overreiken, de geheimzinnige 'X', meer dan een uur te laat. Allerlei gedachten spookten door het hoofd van geheim agent Jackson. Had hij een vijand er weet van gekregen, en was 'X' op weg naar zaal 231 onderschept, misschien zelfs vermoord? Of had hij iemand een bod hoger dan een half miljoen dollar gedaan? Of speelde 'X' een ragfijn spel met de C.I.A. in de hoop vele malen meer dan het hem aangeboden bedrag te krijgen?

Jackson huiverde even. Wat moesten ze doen als 'X' helemaal niet kwam?

- Hij komt niet, zei een van de andere mannen plotseling hardop.

Hij was een keiharde spion, wreed en zonder mededogen. Niet voor niets werd hij altijd en door iedereen 'de Rots' genoemd. De Rots had maar één zwak punt, en dat was het pokerspel, maar verder was hij bikkelhard en niet te vangen. Hij had vele waardevolle diensten bewezen aan de Amerikaanse geheime dienst, want telkens kwam hij uit de moeilijkste situaties door zijn trouw en zijn vastberadenheid.

- We kunnen beter nog even wachten, sprak de derde. Hij was de jongste van de drie mannen en zijn naam was Nobton.

- Nee, B Nobton, het risico wordt te groot. We gaan.' De Rots trok snel een pistool van onder zijn jas en richtte dit op Jackson. Jackson verbleekte.

- Maar, Rots, jij ... , stamelde hij

- Jammer voor jou, Jackson. Ja, ik was altijd een eerlijke Amerikaanse staatsburger en heb me altijd voor het vaderland ingezet. Maar iedere man heeft zijn prijs, Jackson en de mijne is een half miljoen dollar. Voor een half miljoen wil ik wel alles doen. Pak het koffertje met de 500.000 dollar, Nobton, en dan gaan we. En jij gaat ook, Jackson, ik wil het risico niet lopen, dat je ons straks aangeeft.

Jackson wilde nog wat zeggen, maar de woorden kwamen niet over zijn lippen. Bevend keek hij naar de zwarte dreigende mond van de revolver.

De Rots sprak verder: "Dit is het moment waar ik altijd op gewacht heb, Jackson. Altijd heb ik er voor gewaakt om voor een paar tienduizend dollar de C.I.A. op te lichten of verraad te plegen. Zo vertrouwde men mij steeds meer en meer ... en nu heb ik mijn grote kans. Jammer, dat ik de dr. Cold-papieren niet kon bemachtigen, maar ja, een half miljoen is 'ook niet weg'. Hij lachte eventjes kort om zijn vermeende feigen geestigheid.

- Ik tel tot drie, Jackson, en dan ...

Wanhopig keek Jackson om zich heen. Maar hij zag geen kans op redding.

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER
- een spionageverhaal dat niet mee valt!!!!

HOOFDSTUK 10+ vervolg -

- Een ...

- Twee ...

- Drie! Tegelijk knalderg een schot en Jackson viel op de grond.

- Kom, Nobson, we gaan, zei de Rots met een ijsskoude, emotionele stem.
Nobson pakte het koffertje met het half miljoen dollar erin en liep
naar de deur.

(Noot van de schrijver: klasse-spionage-roman-fragment hierboven, nietwaar?
Maar het wordt nog leuker:)

Net toen Nobton in de deuropening stond, mompelde de Rots: "Nu ik toch
bezig ben, kan ik het beter goed doen." Hij richtte zijn revolver op de
rug van de nietsvermoedende Nobton en schoot.

- Een half miljoen is een stuk meer dan een kwart Miljoen, zei hij.

Hij raapte het koffertje met het geld erin op, stapte over het levenloze
lichaam van Nobton heen en liep weg, de spaarzaam verlichte gang in.
Daar liep hij, zwijgend, een man voor wie een half miljoen dollar meer
waard was geweest, dan het leven van twee van zijn vrienden...

HOOFDSTUK 10+

DESS SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER
- een moderne spionageroman van de bekende schrijver O'Malley, in een
uitstekende vertaling van S.Pion -

HOOFDSTUK 19: : "X ≠ NUL"

- Pardon, meneer, kunt U me ook vertellen waar ik zaal 231 kan vinden, vroeg Charles vriendelijk aan de man, die met gespannen aandacht door een zwart instrument (de man met de achternaam van één letter kon niet duidelijk zien wat het was, een soort hoogtemeter, dacht hij) keek. De reactie van de man had Charles niet verwacht.

Langzaam keek de man op van het vizier, waar hij door had gekeken. Toen hij Charles zag, die, vriendelijk kijkend, voor hem stond, onder de ene arm de actentas, zijn andere hand in de zak, waar de fles wijn zat, schrok hij zich een hoedje.

Want, zoals onze lezers ongetwijfeld al geraden hebben, was hij geen employee van de luchtvaartmaatschappij, doch de scherpschutter, die onze held ~~wachtte~~ opwachtte om hem neer te schieten (zie hoofdstuk 16: Operatie "X = NUL"). Toen hij echter zijn geplande slachtoffer vlak bij hem zag, en niet, zoals hij verwacht had, een verdieping lager in het gebouw, was dat voor hem een grote schrik.

Hoe was Mr. X erachter gekomen? Waarom kwam hij hier? Wat was hij van plan? Dat waren enkele gedachten, die de scherpschutter door zijn hoofd spookten. Bovendien, zag hij, had Mr. X een bobbel in zijn jaszak, waar hij zijn hand in hield: dat was natuurlijk een revolver, die op hem gericht werd.

Van schrik liet de scherpschutter zijn geweer vallen. Het Flaubert-geweer tuimelde enkele meters omlaag en spatte daar in tientalle stukken uiteen. Nee, dit wapen zou nooit meer dienst doen als moordtuig...

- O, Pardon meneer, heb ik U laten schrikken, probeerde Charles zich te excuseren. De man dacht echter dat dit ironisch bedoeld was, immers spionnen drukken zich voortdurend ironisch uit (zie vrijwel iedere spionageroman, noot v.d. schrijver). Hij beefde en liep langzaam achteruit ...^{ge}

- Waarom ...? Wat wilt U van mij? vroeg de man, stamelend, en achteruit deinzend.

- Die man lijkt wel gek, dacht Charles.

Maar daar vergistte hij zich toch: de man was niet gek, maar bang, doodsbang. Hij was nooit bang geweest, zijn hele leven niet. Hij had achtervolgingen, schietpartijen, gevangenschappen, vechtpartijen en nog veel meer meegemaakt. Vele malen had hij in levensgevaar verkeerd, maar nooit was hij bang geweest. Waarom was hij het nu wel? Waarschijnlijk was het het onlogische. Hij snapte het niet. Als Mr. X. hem had ...

... proberen neer te schieten, of van hem een groot geldbedrag of informatie wie zijn opdrachtgevers waren, had gevraagd, dan had hij het begrepen, en dan was hij niet bang geweest. Maar nu ... waarom vroeg hij naar lokaal 231? De man was bang. En hij zou ... zijn beroep moeten opgeven, (hetgeen niet te betreuren is), want zijn vingers beefden en zouden altijd blijven beven ...

(NOOT VAN DE VERTALER: ~~Waarom was hij het nu wel? Waarschijnlijk was het het onlogische. Hij snapte het niet. Als Mr. X. hem had ...~~ Dit psychologisch zeer zwakke fragment kon helaas, vanwege de continuïteit van het verhaal niet weggelaten worden. Mijn excuses hiervoor)

De scherpschutter deed zijn ogen dicht van angst en bleef, bevend, stokstijf staan.

- Die man is overspannen, dacht Charles. "Ik zal hem maar met rust laten".
Hij liep.

En hij liep verder.

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER
- Spannend, he? -

hoofdstuk 20 : 'BETER LAAT DAN NOOIT'

Nadat Charles de scherpschutter, die overigens van beroep veranderde vlak na de hier beschreven gebeurtenissen en tuinman geworden is, verlaten had, dwaalde hij weer een paar gangen door en toen zag hij plotseling een lokaal met nummer 229.

Terecht dacht de man met de achternaam van één letter, dat lokaal 231 dicht bij zou zijn. Twee deuren verder vond hij de zaal. De aanblik, die hij toen te zien kreeg, was verschrikkelijk.

(NOOT VAN DE SCHRIJVER: LEzers met zwakke zenuwen, moeten de nu volgende regels maar even overslaan. Zij kunnen weer verder lezen bij het sterretje(*). Zij zijn namelijk m.i. niet bevorderlijk voor de nachtrust van mensen, die niet tegen bloederige beschrijvingen e.d. kunnen. U bent dus gewaarschuwd). (NOOT VAN DE VERTALER: De vertaler verklaart, dat hij zelf ook zwakke zenuwen heeft. Derhalve is de beschrijving, waarvoor de schrijver U waarschuwde niet vertaald. Het bewuste sterretje volgt dan ook nu direkt:)

* 'Ze lebeb allebeu nog', concludeerde Charles.

Een van de mannen, het was Jackson, wilde wat zeggen. Charles ~~mómm~~ liep naar hem toe.

- Wie bent U, fluisterde Jackson.

De man met de achternaam van een letter noemde zijn naam.

- Beter Laat Dan Nooit, fluisterde Jackson weer. 'Luister: Het meisje met de blauwe hoed ...'

Jackson zweeg weer even. Hij was zwaargewond en het praten viel hem moeilijk.

↓ Ga direct naar haar toe. Zeg haar ↓ Jackson was weer even stil- Zeg haar ,dat de Rots de half miljoen heeft."

Charles dacht even na.

- Heeft de Rots U neergeschoten, vroeg hij toen.

Jackson knikte langzaam met zijn hoofd: " Ja, en ga nu gauw ...'

Charles liep weg, de zaal uit. Stormachtige gedachten waaiden door zijn hoofd. Hij maakte zich zelf verwijt: als hij eerder gekomen was, was dit misschien niet gebeurd. Dat dit onterecht was, omdat in dát geval de Rots niet alleen het half miljoen, maar óók de dr. Cold-uitvinding had proberen te bemachtigen, wist Charles natuurlijk niet.

Er hing een telefoon aan de muur. Charles liep naar de telefoon toe en belde de vliegveld-marechaussee op.

- Met de marechaussee van het ...-vliegveld.

- U spreekt met Charles X. Komt U astublieft snel naar gebouw K lokaal 231. En zorgt U astublieft ook voor verpleging.

- Wat is er aan de hand daar?

- Er zijn twee mannen neergeschoten. De dader schijnt iemand te zijn, die de Rots wordt genoemd. En hij heeft een koffertje met een half miljoen dollar meegenomen. De mannen zijn er ernstig aan toe. Komt U astublieft snel met hulp.

- Dank U wel, we komen snel.

Na dit telefoontje van Charles gebeurde het volgende: agenten gingen naar gebouw K lokaal 231, de beide aangeschoten geheime agenten werden naar het dichtsbijzijnde hospitaal gebracht en daar werden ze allebei - na enige tijd in levensgevaar verkeerd te hebben - en na een paar weken in het ziekenhuis te hebben doorgebracht tenslotte weer beter.

En verder werd er extra scherp uitgekeken naar een man met een koffertje, waar een half miljoen dollar in zat, op het vliegveld.

Nadat hij verhoord was, over wat hij had gezien toen hij in lokaal 231 kwam, mocht de man met de achternaam van één letter vertrekken van de politie. En daarna werd er ... begonnen met hoofdstuk 21.

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER
- spanning, opwinding, avontuur en mysterie in deze spannende
opwindende avontuurlijke en mysterieuze spionageroman -

HOOFDSTUK 21 : HET MEISJE MET DE BLAUWE HOED

- Geeft U me een Menu 2, alstublieft, zei Charles tegen de vriendelijk
kijkende ober in het restaurant bij de vertrekhal van het vliegveld,
- en daarbij graag een biertje.

Terwijl hij wachtte tot het eten gebracht werd, dacht hij na.

Wat hij nu verder doen moest wist hij niet. Hij moest het meisje met de
blauwe hoed zeggen dat de Rots het half miljoen had. Het waren de
woorden van een man in doodsstrijd. Wartaal, leek het...

Hij keek eens rond door de zaal van het restaurant. Er zaten niet veel
mensen. Een paar oude dames die druk zaten te praten, Charles dacht,
dat ' vast wel : de slechte bediening, de tochtige hotels of
de matige maaltijden tegenwoordig zouden worden besproken.

Een paar tafeltjes verder zat een blonde jongeman treurig voor zich
uit te kijken. 'Die moet vast iemand van het vliegtuig halen, maar hij was
) veel liever met zijn vriendin naar de bioscoop gegaan,' dacht
Charles.

Nog weer even verderop zat een echtpaar de menukaart te bestuderen.
Die gaan met vakantie, zag Charles direkt.

Man het volgende tafeltje zat een man, die zachtjes een hond aaide.
Wat hij met dat beest in het vliegtuig wil ... dacht Charles.

Zijn blik gleed verder over het restaurant. De meeste tafeltjes waren
leeg. Plotseling ~~xxx~~ viel zijn blik op een meisje, dat met afrekende
met de ober. Charles adem stokte. Het meisje droeg op haar hoofd een
sierlijk blauw hoedje ...

Met kloppend hart keek Charles het meisje aan. Was zij het meisje,
waar Jackson het over gehad had?

Het meisje had afgerekend en liep nu de richting van Charles op.

Ze was ongeveer 1 meter 75 lang, had blond haar, een verfijnd
aristocratisch gezicht, een bevallige bouw en natuurlijk een blauwe
hoed op het hoofd.

Toen ze bij het tafeltje van Charles kwam, stond ze stil en sprak hem
aan.

- Kent U toevallig de heer Jackson, vroeg ze.

Charles vond, dat haar stem klonk als ... als ... een kerstklokje,
dacht hij.

Hij knikte.

- Jazeker, zei hij. "Bent U ..."

- Ik ben het meisje met de blauwe hoed, zei het meisje vriendelijk.

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER
- een romantische spionageroman -

HOOFDSTUK 22 : MENU 2

- Ik moest van Jackson U een boodschap overbrengen, zei Charles.
Het meisje ging zitten.

- Jackson vroeg me U te zeggen, dat de Rots het half miljoen had, zei Charles, "... maar U moet natuurlijk eerst weten, wat er allemaal gebeurd ~~is~~ is." In korte sobere woorden vertelde Charles haar wat hij had aangetroffen toen hij in Lokaal 231 was gekomen, en wat er daarna gebeurd was. Het meisje met de blauwe hoed dacht even na.

Op dat moment kwam de ober en gaf Charles het eten, wat hij besteld had.
- Ober, geeft U mij alstublieft ook een menu 2, zei het meisje.

De ober nam de bestelling op en liep weg.

- Ik heet Charles, stelde Charles zich voor.

- Mijn naam is Marina, antwoordde het meisje.

- Die naam past bij je, zei Charles.

- Hoezo dat?, glimlachte Marina.

- Tja, zei Charles, "ik weet niet, het heeft zoiets elegants... en blauws in zich."

Het meisje met de blauwe hoed keek de man met de achternaam van een letter aan.

- Weet je, zei ze, je bent zo anders als alle andere geheim agenten, die ik ooit ben~~x~~ tegengekomen.

- Misschien komt het, zei Charles, "omdat ik geen geheim agent ben..."

- Wat ben je dan, Charles," vroeg Marina, zachtjes, haast fluisterend.

- Een gewoon mens, zei Charles. Op de achtergrond klonk muziek van Beethoven. Marina lachte ~~even~~ even zachtjes. "En kan een geheim agent geen gewoon mens zijn?", vroeg ze vriendelijk.

- Voorzover ik heb meegemaakt niet, nee," antwoordde Charles haar.

- En ik dan ...," informeerde Marina.

- Jij bent heel bijzonder, zei Charles.

- O, Charles, fluisterde het meisje zachtjes.

De violen van het Concert van Beethoven, ~~die~~ door de achtergrondmuziekinstallatie in ~~de~~ ~~sliegveld~~ restaurant ten gehore gebracht werd, gingen steeds sneller spelen. De hoofden van Marina en Charles bogen zich naar elkaar toe. En terwijl de violen met een dramatische klimax kwamen aan de finale van het concert, raakten hun lippen elkaar en zij zonden elkander hartstochtelijk.

(NOOT VAN DE SCHRIJVER: en dat allemaal ter verhoging van de ~~opbrengst~~ verkoopcyfers van deze roman!)

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER

- een spionageroman om van te smullen -
- een spionageroman om te zoenen -
- een spionageroman om mee weg te lopen! -

HOOFDSTUK 23: VLUCHT 21.09 NAAR MONTREAL

Het eten ~~was~~ smaakte heerlijk, de muziek klonk prachtig en Charles en Marina voelden zich allebei in de 7e hemel.

Op dat moment had geen van beiden zich kunnen voorstellen, dat deze idylle wreed verstoord zou worden en plaats zou maken voor een reeks gewelddadige gebeurtenissen.

Nadat ze de maaltijd genuttigd hadden en de ober betaald, bleven Charles en Marina nog even zitten aan het tafeltje in het vliegtuigrestaurant.

Als ze op dat moment rond hadden gekeken, hadden ze gezien, dat er, behalve de blonde jongeman en de man, die een Dalmatiner hond aaide, niemand meer in het restaurant zat.

Juist had Charles gezegd, dat hij zich niet kon herinneren ooit zo heerlijk gegeten te hebben, waarna Marina begon te zeggen: "Weet je, jij bent voor mij ...", toen de blonde jongeman opstond en naar het tafeltje, waar de man met de achternaam van één letter en het meisje met de blauwe hoed zaten, liep.

Hij was dicht bij hun tafeltje genaderd en toen ... plotseling ... deed hij een bliksemsnelle greep naar de zwarte actentas waar de geheime plannen van Dr. Cold in zaten en rende daarna met de actentas weg, uit de restaurantzaal uit.

- Verdraaid! riep Marina, "Dat was John Alpin. En hij gaat er met de geheime koelkastpapieren vandoor!"

Bliksemsnel stonden Charles en Marina op en renden de wegvluchtende jongeman achterna. Ze hadden echter niet in de gaten dat de man met de hond ook was opgestaan en hun toen achtervolgde...

-Waar is hij nu? vroeg Charles zich af.

- We zijn 'm kwijt, stelde Marina vast.

- Hij is weg, dacht de man met de hond. "Jammer. Maar ik kan die twee blijven achtervolgen ..."

- Wat doen we nu? vroeg Marina.

- Misschien heeft hij een vliegtuig genomen, opperde Charles.

- Weet je wat, zei Marina, ik ga dat even informeren bij een loket.

Charles wachtte even. Snel daarna kwam Marina terug. "Het is mis", zei ze. "Hij heeft de vlucht naar Montreal genomen. Vlucht 21.09..." zei ze somber. Charles keek naar één van de klokken ~~ommmmm~~ die hingen in het vliegveldgebouw. Het was elf over negen ...

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER
- een spionageroman waar~~aan~~ je géén letter van zou willen misse -

HOOFDSTUK 24: INCIDENT BY HET INSTAPPEN

Geduldig wachtten de man met de achternaam van één letter en Marina ~~naar~~ in de rij voor de controle.

Charles dacht aan de fles wijn, die hij gekocht had, en die hij nog steeds bij zich droeg. Zou hij nu voor de tweede keer invoerrechten moeten betalen? Had hij dat ding maar nooit gekocht dacht hij. Toch had hij al één keer zijn leven aan deze fles te danken gehad (Noot v.d. Schrijver: Zie Hoofdstuk 19) en zou deze fles zeer binnenkort hem onschatbare diensten bewijzen ...

Even voor hem stond een man met een klein, zwart koffertje.

Het was Jackson, ~~de man met de achternaam van één letter~~ ook wel "de Rots", genoemd. De Rots hoopte, dat hij ongemerkt door de controle heen kon komen met het koffertje, waarin zich een half miljoen dollar bevond~~de~~.

En als dat niet lukte dan zou hij ...

↑ Paspoort alstublieft, zei de beambte tegen de Rots.

Jackson gaf hem het paspoort. Nadat het paspoort even ingekeken was, kreeg Jackson het weer terug.

- Mogen we even in Uw koffertje kijken, vroeg de beambte aan Jackson.

- Het is mis, schoot het door de Rots heen. "Maar ze krijgen me niet, o nee!"

De man maakte het koffertje open en ~~het~~^{werd} toen sprakeloos van verbazing. In het koffertje lagen hem voor een half miljoen 1000-dollarbiljetten aan te kijken!

Op dat moment greep de Rots een revolver en richtte die op de beambte.

- Blijf staan allemaal!, schreeuwde hij, "of er vallen doden!"

Het resultaat van deze onverwachte en spectaculaire actie was een enorme chaos en opwinding. Bijna niemand bleef staan, een aantal vrouwen gilden en één vrouw viel flauw. Een aantal mensen holden weg, sommigen probeerden zich te verschuilen achter hun koffers...

Toen Jackson met zijn revolver in de lucht schoot werd het plotseling helemaal stil. "Blijf staan!", herhaalde de Rots nog een keer. Hoewel het leek alsof hij ontzettend opgewonden was, was hij in werkelijk erg kalm. Hij taxeerde de situatie koel en precies. Nu moest hij snel handelen, en dan lukte het hem misschien wel om toch weg te komen...

Hij greep het koffertje, waar de bankbiljetten in zaten, ~~naar~~ en liep achteruit.

- Wie zich nu beweegt is een lijk, zei hij, een paar behoedzame stappen makend.

De man met de achternaam van één letter, onze sympathieke hoofdpersoon van dit verhaal, die de lezers nu allen wel zo goed kennen, kortom Charles X (Noot van de vertaler: Waarom de schrijver nu juist op zo'n spannend moment zo'n omhaal van woorden moet gebruiken, is mij geheel onduidelijk. De lezer zit in dit adembenemende fragment in enorme spanning hoe het verhaal verder zal verlopen, en dan laat O'Malley hem op het vervolg wachten door deze onnodige uitweiding over de hoofdpersoon. Het is diep, en diep droevig) voelde in de zak van z'n jas. Daar bevond zich nog steeds de fles wijn...

Jackson deed nog een stap achteruit, nog steeds met zijn revolver in de hand en stond toen bijna voor Charles.

Op dat moment begreep Charles, die anders zeker niet hield van de toepassing van geweld, wat zijn plicht was, nam de fles wijn uit zijn jaszak en deed deze neerdalen op het hoofd van de schurk die voor hem stond, daarmee bereikend dat de Rots buiten bewustzijn geraakte, en de fles ~~in~~ in

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER
- een harde spionageroman vol geweld en actie! -

-vervolg hoofdstuk 24-

diggelen lag.

Op dat moment haalden vele mensen op het vliegveld opgelucht adem. Een paar agenten van de vliegveldpolitie kwamen snel aanlopen, en begonnen met de bewusteloze Jackson te onderzoeken, en te fouilleren. Een van de passagiers merkte met een verkeerd gevoel voor humor op: "Die wijn is hem zwaar gevallen."

Charles zelf zag een beetje bleek en vroeg bezorgd aan 'n agent: "Hoe gaat het met hem?"

- O, die komt wel weer bij, was het wat zorgeloze antwoord. "Met een beetje hoofdpijn natuurlijk. Het ziet er veel erger uit dan het is met al die wijn... Het lijkt wel bloed. Nou, die wijn zult U niet meer kunnen drinken."

Inderdaad was de aanblik van de liggende ~~man~~ man, met om en op hem de rode druppels wijn, weinig plezierig. (NOOT VAN DE SCHRIJVER: Behalve dan voor diegenen, die zoiets te zien wel plezierig vinden)

- O, ja, meneer X, zei een andere agent. "Deze dollars komen U toe, nietwaar? Alstublieft, daar hebt U ze..."

Met deze woorden duwde de agent de onthutste Charles het koffertje met het half miljoen dollar in de handen.

- Dank U wel, zei Charles werktuigelijk en zeer verbaasd.

- Haast U zich met het instappen voor het vliegtuig naar Montreal, klonk een stem door de luidspreker.

- We mogen dat vliegtuig niet missen, Charles, zei Marina.

Enkele minuten later zat Charles in het vliegtuig, dat hoog door de lucht vloog naar Montreal.

HOOFDSTUK 25 : IN MONTREAL

(NOOT VAN DE SCHRIJVER: Er zijn lezers, die zich afvragen waarom Jackson niet een eerder vliegtuig genomen heeft, immers Jackson wilde zo snel mogelijk weggaan met zijn half miljoen dollar en we weten uit het verhaal dat er minstens één vliegtuig naar Montreal vertrokken is voor het vliegtuig, dat Jackson van plan was te nemen, nl. vlucht 21.09.

Zo kreeg ik laatst een brief, die luidde:

Beste meneer Malley, (dat moet natuurlijk O'Malley zijn, maar goed),
Hoewel ik meestal Uw werk met veel plezier lees, moet mij nu toch één ding van het hart. Ik vraag me werkelijk af waarom Jackson in Uw boek "De man met de achternaam van een letter", in het 24e hoofdstuk niet een eerder vliegtuig heeft genomen. Immers, we kunnen wel aannemen, dat Jackson zo snel mogelijk de vlucht naar Montreal wilde nemen. Waarom nam hij dan niet een eerder vliegtuig, bijvoorbeeld vlucht 21.09? Ik meen nu toch de vinger gelegd te hebben op één van de (Wat bedoelt ze met één van de? J.O'M.) zwakke plekken in ~~de~~ de constructie van Uw roman.
Hoogachtend,

Mevr. J.K. L.M. te N.

(NOOT VAN DE VERTALER: En ~~w~~er geen enkel complimentje over de uitstekende vertaling!)

En ~~g~~ kwam ik een goeie kennis van me tegen, die zei: "John, waarom heeft Jackson niet een eerder vliegtuig genomen?"

Om nu een einde te maken aan de vragenstroom zal ik nu op deze kwestie ingaan, want om U de waarheid te zeggen, ik vind het langzamerhand vervelend te vinden om door mensen op straat aangeschoten te worden met de vraag: "Bent U nu O'Malley?", en wanneer ik daar bevestigend op antwoord geconfronteerd te worden met de vraag: "Vertelt U me eens, waarom nam Jackson niet een eerder vliegtuig?"

Welnu, het antwoord op deze vraag is eigenlijk bijzonder simpel, er zijn twee verschillende redenen zelfs aan te geven:

1. episch-technische redenen
2. het was een chartervlucht.

Ik hoop dat ik hiermee iddereen ~~m~~ tevreden~~heid~~ heb gesteld.)

Tijdens de vliegtocht naar Montreal hadden Charles en Marina zich in de wolken gevoeld. Elkaars aanwezigheid was voor hun een waarborg voor een gevoelstoestand van gelukzaligheid.

Maar in Montreal aangekomen werden zij geconfronteerd met een harde werkelijkheid: zij moesten proberen John Alpin te vinden.

Zou dit een eindeloze zoektocht betekenen door een enorm vliegveld, en een immense stad, die tenslotte op niets zou uitlopen?

Of zou het geluk hen toelachen en zouden zij John Alpin weten te vinden? Ja, het geluk lachte hen toe!

Want plotseling zag Charles John Alpin lopen, vlak bij een vliegtuig.

- Daar is-ie, riep Charles.

Marina en Charles renden snel naar de plek toe waar John Alpin zich bevond.

Maar nu lachte het geluk hun niet meer toe! John Alpin stapte in het vliegtuig in en net toen Charles en Marina bij dit vliegtuig gekomen waren vloog het weg.

- Waar gaat dat vliegtuig naar toe? vroeg Marina aan een man in een uniform, die ~~h~~ de startbaan stond.

- Naar Amsterdam, was het antwoord.

- Nu dan, naar Amsterdam!, zei Charles.

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER
- een spionageroman met een intrigerende intrige~~menten~~

HOOFDSTUK 26: AMSTERDAM!

Aan de bar in een groot hotel in Amsterdam zaten Charles en Marina.
Charles dronk een glas bier; Marina nipte aan een glas sherry.

- Wat moeten we nu doen, Charles? vroeg Marina.

Charles dacht na. Nadat ze het vliegtuig van Montreal naar Amsterdam genomen hadden, hadden ze de koffer met het half miljoen dollar in een bagagekluis op het vliegveld opgeborgen. Daarna hadden ze op het vliegveld naspeuringen gedaan naar John Alpin. Ze waren door op verschillende plaatsen navraag te doen er achter gekomen dat John Alpin geen vliegtuig naar een andere plaats genomen had, maar wel een folder had aangeschaft van de VVV over Amsterdam. Daarna leverde verder speurwerk op het vliegveld niets meer op.

- Volgens mij is het het meest waarschijnlijk, dat John Alpin nog in Amsterdam is, zei Charles.

- Maar hoe vinden we hem in deze grote stad, zei Marina.

- Tja, we zullen wel een klein beetje geluk en wijsheid nodig hebben, stelde Charles vast. "Wacht eens... wat is de plek, waar iedere geheim agent of spion komt als hij in Amsterdam is?"

- De nachtclubs, de achterbuurten? opperde Marina.

- Nee, nee, zei Charles. "In iedere spionagefilm of tv-serie, die in Amsterdam speelt, komen ze op de Magere Brug!"

- O, Charles, wat ben je toch knap, fluisterde Marina.

- Kijk, daar is de Magere Brug, zei Charles.

Hij liep met Marina langs de Amstel, en wees naar de grote witte brug voor hen.

- En daar is John Alpin, riep Marina.

(NOOT van de uitgever: een noot van de vertaler, waarin deze meent te moeten stellen, dat de in dit hoofdstuk beschreven gebeurtenissen te zeer op toevalligheid berusten om geloofwaardig te zijn, is weggelaten. Hoewel zijn kritiek niet geheel onterecht is, menen wij toch de lezer niet zijn leesplezier te moeten laten vergallen met gemopper van de vertaler. Voorts geloven wij dat het de roman geen goed doet, wanneer er telkens op de zwakke plekken in het verhaal gewezen wordt.)

Ze liepen langs het Rotary-kantoor naar de brug toe. Ja hoor, daar stond John Alpin. Het leek wel of hij op iemand wachtte.

- Je had gelijk Charles, fluisterde Marina. "Maar wat doet hij daar op de Magere Brug? Het lijkt wel of hij op iemand wacht."
Charles knikte.

- Hij heeft de tas met geheime papieren niet bij zich, stelde hij vast.

- Laten we eens kijken op wie hij wacht, zei Marina.

Ze hoefden niet lang te wachten. Een vrij korte, wat gezette man in een grijs net kostuum sprak de blonde John Alpin aan.

- Maar ... stamelde Marina, "~~nammen~~ die man, ... dat is J.J. DOUBLY!"

- Ken je hem? vroeg Charles.

- Ja, zei Marina. "Hij werkt ook voor de CIA. Maar ... wat heeft hij met John Alpin te maken?"

Niemand merkte de man met de Dalmatiner hond op, die wat verborgen achter een geparkeerde auto stond.

- Kijk eens aan, daar hebben we John Alpin ook, zei hij tegen zichzelf.
"Kijk eens aan ..."

Hij rolde een sigaret en stak die op.

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER

- keihard en romantisch -

HOODSTUK 27 -vervolg-

Nee, nee, val me nu niet in de rede.

Ik zal nu maar open kaart met je spelen: ik ben hier inderdaad om de Cold-papieren in ontvangst te nemen. John Alpin bood ze ons aan, in ruil voor kwijtschelding van straf voor het verraad aan zijn land dat hij gepleegd had, en we zouden ervoor zorgen, dat hij ergens anders opnieuw zou kunnen beginnen, zonder dat het Alfabet hem kon opsporen."

De barman zette de bestelde drankjes ~~neer~~ neer.

"He, he, daar is m'n whiskey. Nu, nu, we zullen drinken op de gezondheid van Mister ..."

- Mijn achternaam is X, zei Charles.

- Wil 'm geheim houden, he? Groot gelijk, groot gelijk, in ons vak moet je niet te veel vertellen... Nou, Mister X, daar ga je!

In twee teugen dronk Doubly zijn glas leeg. Hij gaf geen van de andere twee de gelegenheid iets te zeggen- hij ging direkt verder met praten.

"Ja, ja, Miss Jason, het ziet er naar uit, dat je werk door iemand anders gedaan wordt. Jammer, jammer. Voor jou dan, natuurlijk. Als je met de Cold-papieren was komen opzetten, had er misschien wel een promotie voor je ingezeten. Die gaat nu je neus voorbij. Morgenavond zal ik van John Al..."

Hij zweeg even.

"Wacht eens even, wacht eens even," Doubly keek Charles nauwlettend aan.

"Ben jij, is hij, de Mister X?"

Charles zei: "Hoe bedoelt U?"

Marina knikte en sloeg haar arm om de schouder van Charles.

Doubly keek even nadenkend en zei toen: "Dat geloof ik niet," en lachte.

- Nou, nou, leuk met je gesproken te hebben, Miss Jason." Hij stond op.

"Leuk je ontmoet te hebben, mister ... O, en Miss Jason, het beste wat je kunt doen is contact opnemen met het hoofdkwartier. "

Hij stond op en liep het café uit.

"Dag, dag", zei hij terwijl hij in de deuropening stond en liep toen weg.

Het was daarna even stil.

Toen merkte Charles op: "Hij heeft niet betaald..."

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER
+ een bestseller! -

HOOFDSTUK 28: KUSSEN EN KOGELS

- Daar is een telefooncel," zei Marina. "Ik moet het hoofdkwartier raadplegen, Charles."

Charles knikte. "Ik kijk wel eventjes wat in dat winkeltje rond, terwijl jij telefoneert," zei hij.

Terwijl Charles het, volgens hem te hoog geprijsde, antiek bewonderde, voerde Marina een lang telefoongesprek.

Wat zij in dit gesprek besprak, zal de lezer later in dit verhaal merken.

(Noot van de vertaler: Flauw hé, dat O'Malley zijn lezers zo in spanning laat. Omdat ik het eind van het verhaal al gelezen heb, kan ik U hier uit de doeken doen, wat er ongeveer besproken is in het gesprek. Het zit namelijk zo, dat ...)

(Noot van de uitgever: De noot van de vertaler is ingekort, dit om de spanning van de opmerkelijke intrige te bewaren tot het eind van het verhaal.)

Toen ze uit de telefooncel stapte, was Marina wat nerveuzer en gespannener als gewoonlijk.

- En Charles, heb je nog leuk antiek gezien?" vroeg ze, vriendelijk, maar niet helemaal natuurlijk.

- Nou, het was wel mooi, maar allemaal boven dat wat ik me kan veroorloven," zei hij. "Maar,... het was zeker geen plezierig telefoongesprek, zo te zien. Hoewel... ik zal maar niet naar beroepsgeheimen informeren."

Marina zuchtte.

- Maar je hebt toch je half miljoen dollar", zei ze. "Dus dan kan je je toch ontzettend veel juist veroorloven."

- O, maar die houd ik niet zelf, zei Charles. "Die geef ik aan een tehuis voor weeskinderen in India."

Marina zweeg. Wie weet wat er in haar omgving? Welke gedachten en gevoelens speelden door haar hoofd? Hadden die wat te maken met het telefoongesprek, dat ze gevoerd had?

(Noot van de vertaler: Ik weet het!)

(Noot van de uitgever: Maar je moet je mond houden!)

- O Charles, zei ze zachtjes.

Ze legde haar armen om Charles schouders, en - zich er niets van aantrekkend dat zij op een straat in Amsterdam stonden en door iedereen gezien konden worden - raakten haar lippen die van Charles en zoende zij met een hartstocht zo groot, dat - ware het een filmfragment geweest - de film waarin dit fragment speelde vroeger gekeurd zou zijn op 18 jaar, en tegenwoordig bij enkele leden van de filmkeuringsdienst wat twijfel zouden doen wekken om de film i.p.v. voor alle leeftijden toch maar op 12 jaar te keuren. Twee mannen, die aan de andere kant voorbijliepen, keken ~~xxxx~~ dit romantische tafereeltje aan.

- Nou, die twee zijn me ook aan 't vrijen, zei de ~~xxxx~~ een.

- Dat is volgens mij een opname voor een of andere film, zei de ander. "Dan hebben ze altijd van zulke fragmenten erin. Dat is om publiek te trekken."

- Je zult wel gelijk hebben, zei de eerste spreker weer. "Kijk, die man met dat geweer daar in dat raam hoort er vast ook bij."

Er kaalde een schot!

- Zie je wel, het is voor een film," zei de tweede man.

Maar... het was geen film! Het was werkelijkheid.

(Noot van de vertaler: Nietes, een boek!)

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER
- een roman, die alle harten sneller doet kloppen -

Midden

- vervolg hoofdstuk 28 -

Midden in hun omhelzing werden Charles en Marina opgeschrikt door een fluitende kogel, die rakelings langs Charles' oor vloog en daarna de blauwe hoed van Marina afrukte.

De man met de achternaam van één letter en het meisje zonder blauwe hoed bukten snel en verscholen zich in een portiek.

- Wat, wat was dat? zei Charles verschrikt.

- Iemand schoot op ons, constateerde Marina. Ze haalde een revolver uit haar handtasje. "Maar waarvandaan?"

Weer knalde een schot. Een kogel versplinterde het hout van het portiek vlak bij Charles' arm.

- Het is menes, zei Marina. Ze keek naar de ramen aan de overkant van de straat. "Maar ik kan niet zien, waarvandaan geschoten wordt."

Charles zag de twee mannen, die het zo-even beschreven gesprek gevoerd hadden. Een van de mannen keek omhoog.

Charles keek onwillekeurig waarnaar de man wees...

- Daar, in dat raam," riep hij. "Daar zit een man met een geweer."

Weer knalde een schot en sloeg vlak naast Marina in het houtwerk. Maar nu richtte Marina haar revolver op het raam, dat Charles had aangewezen en haalde de trekker over.

Een knal volgde en daarna verdween het geweer uit het raam en was het stil.

- Wie dat geweest is, weet ik ook niet, zei Marina. "Het ziet er naar uit, dat een geheel onbekende partij zich gemengd heeft in de strijd om in Amsterdam de Coldpapieren te bemachtigen."

Charles was bleek, zei niets en knikte.

Hij raapte de blauwe hoed van Marina op. Aan twee ~~man~~ gaten kon je duidelijk zien, dat er een kogel dwars doorheen was gegaan.

- Alsjeblieft, zei Charles. "Dat is op het nippertje goed gegaan."

Hij gaf Marina een hand, en hand in hand liepen ze verder.

Toen werden ze aangesproken door een van de twee mannen.

- Mag ik een handtekening van U?, vroeg hij.

Charles en Marina keken verbaasd.

- Mijn zoontje spaart handtekeningen van filmsterren, moet U weten, verduidelijkte de man.

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER
- speels maar toch spannend -

HOOFDSTUK 29: 'T AMSTEL-DAM-SPEL

Alles is in gereedheid, zei de man.

Hij nam een trek van een filtersigaret met een goud randje.

- De pionnen staan op hun plaats. De spelers zijn ~~hinnen~~ klaar. En eigenlijk... als we het spel spelen zoals we ons voorgenomen hebben, is er maar één uitslag mogelijk: de overwinning is aan ons!"

- Mooi gezegd, Grey," zei de andere. "De hoge troeven zitten in onze handen en we zullen zorgen de andere spelers een zet voor te zijn. "

De beide mannen zaten samen in een rokerige hotelkamer, ergens in Amsterdam. Tussen hun in stond een glazen tafeltje met daarop een al bijna volle asbak, een zwarte telefoon met druktoetsen, een klein bloknotje, waarnaast een zilveren ballpoint lag en een kleine elektronische klok.

- Het is 04.00 uur, zei Grey. "Fase één van het Amstel-dam-spel kan van start gaan."

Hij nam de hoorn van de telefoon op, toetsde een nummer in, en liet de telefoon drie keer overgaan. Toen legde hij de hoorn op de haak. Even wachtten de mannen. Enigszins gespannen keken ze elkaar aan. Toen ging de zoemer van de telefoon, drie maal achterelkaar. De mannen lieten de hoorn op de haak liggen en wachtten. Na drie tonen was het stil.

- Oké, zei Grey. "We hebben onze eerste zet in het Amstel-dam-spelletje gedaan."

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER
- plezierige lectuur -

HOOFDSTUK 30: DE AFSCHEIDSBRIEF

De volgende ochtend werd Charles wakker doordat het vroege zonlicht door de dunne gordijntjes van het hotel in zijn ogen scheen. Hij gaapte en keek toen op de wekker om te zien hoe laat het was. - Zeven uur pas, zuchtte hij gapend. Wat was het de vorige avond laat geworden... De hele tijd had hij met Marina gepraat, gelachen, gedanst, ... Plotseling zag hij onder de wekker een briefje liggen. Hij herkende het handschrift meteen. Het was van het meisje met de blauwe hoed... Direct was hij klaarwakker. Hij nam het briefje en las het:

Beste Charles,

Vergeef me en

Vergeet me

Marina.

We zullen waarschijnlijk gelijk hebben, beste lezer, als we veronderstellen, dat Charles liever een spannende O'Malley-roman had gelezen als deze brief...

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER
- een mysterieuze roman-

HOOFDSTUK 31: "TELEFOON VOOR MR. X "

- Waarom, dacht onze sympathieke hoofdpersoon, terwijl hij om 9 uur s'ochtends aan een tafeltje in het hotel zat en zijn derde kop koffie van die ochtend dronk, "waarom is Marina verdwenen?" Gedachten vlogen door zijn hoofd.
- Schreef ze het briefje onder dwang en werd ze ontvoerd?
- Kreeg ze een opdracht van de CIA om weg te gaan?
- Of was ze uit zichzelf weggegaan? Had ze van hem genoeg?
- Maar waarom dan had ze... Of wilde ze... Nee, dat kon niet, dat mocht hij niet geloven.
- Toch voelde hij in zijn jaszak, waar het sleuteltje van de bagagekluis waar ~~mmmmmmmm~~ hij de koffer met de half miljoen dollar erin, in had gezet. Het sleuteltje was weg...
- "Dat kan niet, dat is niet waar, ik vergis me," dacht Charles.
- Had Marina hem in de steek gelaten voor een half miljoen dollar? Of...
- Bent U Mr. X?, ~~mmmmmmmm~~ onderbrak een ober zijn gedachtenstorm.
- Charles bevestigde dit.
- Er is telefoon voor U, zei de ober.
- Charles ging snel naar de telefoon. Hij nam de hoorn van de haak en zei:
- Met Mr. X.
- U spreekt met Ashby, klonk een zware mannenstem aan de andere kant van de lijn.
- O, zei Charles, niet erg geïnteresseerd.
- Ik wilde U vragen, hoeveel is U de informatie, waar en hoelaat Doubly en Alpin elkaar treffen, waard?
- Helemaal niets, zei Charles, geïrriteerd en hing op.

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER
- een ~~spannende~~ spionageroman, - waarin niets aan het toeval is overgelaten -

HOOFDSTUK 32: ~~MEESTERKAMERTJE~~ HET VOORUITSCHUIVEN VAN EEN PION

"Hm," zei Grey, "dit stuurt onze plannen wel wat in de war. Ik zie nu niet direct hoe we ervoor kunnen zorgen, dat ..."

"Dat is een moeilijke vraag," viel de andere man in het inmiddels door dikke rookwolken gevulde h telkamertje hem in de rede, terwijl hij zijn sigaret uitdrukte in de overvolle asbak.

Niet was even stil.

"Ik heb geen enkel idee, hoe we ervoor zouden kunnen zorgen, dat ...", zei Grey weer.

"Wacht eens," onderbrak de ander hem. "Zou dit niet een prima klusje zijn voor Matt Dust?"

"Maar hoe zou Matt er dan voor kunnen zorgen, dat ..."

"Nou, Matt is meestal niet voor een kleintje vervaard," stelde de ander hem grust.

"Laten we dan Matt maar bellen," zei Grey, "en hem vragen of hij ervoor kan zorgen, dat ..."

De andere man had al de hoorn van de zwarte telefoon op het glazen tafeltje gepakt en drukte een aantal toetsen in.

"Hallo, ben jij dat Matt?"

"Ja, met Grey en mezelf!"

"Het wachtwoord is: Amsteldampel. Nou jou deel."

"Oké. Luister, we hebben een opdracht voor je."

"Nee, dat je gisterenavond zeven wiskeys hebt gedronken interesseert me niets. Lat op, dan ~~vanm~~ geef ik je Grey, die je uitlegt, wat we willen."

Nadat Grey had uitgelden, waarvoor Matt Dust moest zorgen, gaf hij de telefoon weer aan zijn kamergenoot.

"Denk je dat het je lukt?"

"Oké, maar 50% kans is altijd beter dan niets."

"7000 gulden onkosten, nou ja, dat moet dan maar voor deze keer."

"Veel succes, Matt."

"Ja, ook goeiddag."

Hij legde de hoorn op de haak en zei tegen Grey: "Wat een vent, die Matt Dust.... Maar ... een prima vakman."

Hij stak een nieuwe sigaret op.

HET MINISTERIE VAN VOLKSGEZONDHEID EN
MILIEUHYGIENE

MAAKT BEKEND DAT
ROKEN

SCHADELIJK IS VOOR UW GEZONDHEID

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER
- een spionageroman met een prima plot. -

HOOFDSTUK 33: TUSSENSPEL

Tja, beste lezer, eigenlijk wúlde ik dit hoofdstuk INTERMEZZO noemen. Al mijn vorige boeken kenden nl. een hoofdstuk dat zo genoemd was.
(NOOT VAN DE UITGEVER: Ik wil de lezer echter attent maken op: DOODSMAK- liefde en moord in het vliegtuig en twaalf andere korte verhalen, van de schrijver. Adembenemend. Hier géén hoofdstuk "Intermezzo"! En toch maar f 7,75, in fraaie pocketuitgave, prijswijzigingen voorbehouden!)
Maar om in stijl te blijven dus: TUSSENSPEL.

Charles liep op de dam in Amsterdam. Nog steeds met een droevig gemoed om het plotselinge vertrek van de vrouw, waar hij zoveel van hield, bekeek hij de bezienswaardigheden: het paleis, het monument, en de Amsterdamse jeugd. Maar verder voelde hij: Dit avontuur was nog niet voorbij... er zou nog veel gebeuren, voordat het allemaal goed afgelopen zou zijn en hij weer thuis zou zijn, een ervaring rijker, een illusie armer ... maar zou het wel goed aflopen? Zou hij zijn huis, zijn ~~volleybalclub~~ basket, zijn collega's ooit weer terug zien?

Plotseling voelde hij, dat een sjofel geklede man tegen hem opbotste.

- Mijn portemonnaie, dacht hij.

De sjofele man liep snel door, na "sorry" te hebben gezeurd.

Charles voelde bij zijn portemonnaie, maar die zat er nog.

Plotseling merkte hij, dat in de zak van zijn jas iets zat, wat er eerst niet in had gezeten.

Hij haalde het uit zijn ~~jaszak~~ jaszak: het waren een groot aantal ~~aanbestede~~ biljetten van 100 gulden, en een briefje, waarop stond:

KOM VANAVOND 8 UUR OP
KEIZERSKADE 32

- Grutjes, dacht Charles.

Later, in een cafeetje, telde hij de biljetten. Het waren er vijftig.
"Dat moeten er voldoende zijn..." dacht Charles. "Met een beetje geluk lukt m'n plannetje en gaan we nu de laatste acte van dit drama in."
Zou het een treurspel of een blijspel worden?
Wat zou Charles plan zijn en zou het lukken?
Waarom was Marina verdwenen?
Welke rol speelt J.J. Doubly?
Wie is de geheimzinnige man met de Dalmatiner hond?
Welk spel spelen de mannen in de hotelkamer?
Wat gebeurt er met de ijskastplannen?
En wie heeft het halfmiljoen dollar?
Op de keizerskade komt de ontknoping!!

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER
- je gaat dood van de spanning: een spionageroman, die je in één
adem uitleest -

HOOFDSTUK 34: GEROMMEL IN EEN GRACHTENPAND

Het was avond, nogal donkere avond.

Van buiten zag het oude grachtenpand, met zijn kapotte deur en zijn dichtgetimmerde ramen er verlaten uit.

De trap kraakte, terwijl een man omhoogliep.

Op de eerste verdieping aangekomen klopte hij zachtjes twee maal op een deur.

"Alpin. Wie Daar?"

"Doubly, J.J. Doubly."

"Kom erin."

De man ging de kamer binnen.

"Hallo, hallo, daar hebben we ~~Marina~~ onze Johnny.", zei hij. "Heb je de papieren bij je?"

Op een stoel in de verder, op een kast, ~~na~~ een kapotte wastafel en een oud, muffig, beschimmeld matras na, lege kamer zat de jonge, bleke, blonde jongeman, in wie wij John Alpin herkennen.

John Alpin knikte, en wees op een zwarte actentas, die op zijn schoot lag.

"Laat eens zien, laat eens zien," zei Doubly.

John Alpin gaf de actentas aan Doubly, die de inhoud vlugtig doorkeek.

"Mooi zo, mooi zo hé," zei hij tenslotte, "Hé, 't laatste blaadje ontbreekt."

John Alpin leek nog iets bleker te worden, en duidelijk merkbaar was zijn opluchting, toen Doubly zei: "Nou ja, nou ja, 't belangrijkste stond toch in het begin, dit is ook goed."

Hij deed de papieren ~~na~~ weer in de actentas en zweeg ~~na~~ voor enkele minuten.

"En de papieren voor de kwijtschelding van de straf, en de nieuwe identiteit?", vroeg John Alpin, na een tijdje.

"Wat betreft die papieren" Doubly zweeg weer even. "Wacht...", zei hij. Hij liep zachtjes naar de kast, die in de kamer stond toe, trok zijn revolver en deed toen met een zwaai de kastdeur open.

"Kijk, kijk, daar hebben we een nieuwsgierig meisje. Kom er maar uit, Miss Jason, kom er maar uit," zei Doubly, terwijl hij zijn revolver richtte op het meisje in de kast.

"Ik ... ik ..." stamelde Marina.

"Geen smoesjes, Miss Jason," zei Doubly. "Ga daar maar in de hoek staan."

~~Marina ging staan, waar Doubly haar, met zijn pistool, heenwees, in een van de hoeken van de kamer, niet ver van de stoel, waarop John Alpin nu nog bleker dan eerst zat.~~

"Stoute meisjes horen in de hoek, ha ha ha ha."

Marina ging staan, waar Doubly haar, met zijn pistool, heenwees, in een van de hoeken van de kamer, niet ver van de stoel, waarop John Alpin nu nog bleker dan eerst zat.

"En nu wat betreft je papieren, Johnny," zei Doubly. "Ik denk, dat je veel te goed van vertrouwen bent, jongen. Je kunt ze van me krijgen, hoor, maar ik denk, dat daar waar je naar toe gaat, je ze niet nodig zult hebben."

Hij grinnikte even, de schoft.

(NOOT VAN DE VERTALER: 't Stond er echt, ik kan er ook niets aan doen.)

"Maar je krijgt goed gezelschap op je reis." Weer grinnikte de schoft.

(NOOT VAN DE VERTALER: zie vorige noot)

"Miss Jason gaat met je mee."

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER
- een afwisselende spionageroman -

- hoofdstuk 34 - vervolg - 2 -

interessant vinden, John Alpin bleef niet kijken. Na gemompeld te hebben: "Vreemd, het lijkt alsof ik dit allemaal al eerder heb meegemaakt ...", nam hij de actentas waarin de Cold-papieren zaten, fouilleerde de bewusteloze Doubly totdat hij een aantal papieren, waaronder een paspoort zaten, en wilde zachtjes de kamer uitlopen.

"Zeg John," onderbrak Charles deze stille aftocht. "Zouden we de Cold-papieren hier ~~missen~~ mogen houden?"

John Alpin gaf Charles de actentas.

~~Antwoorden op de vragen van de lezer~~

"Je zou hem kunnen bedanken voor het redden van je leven," zei Marina ironisch. Ze had een hekel aan deze pragmaticus, deze opportunist, deze lafaard. Had Alpin niet gezorgd voor alle problemen met de papieren door ze aan een spionage-organisatie te verkopen?

En was hij niet ~~missen~~ van plan geweest om de papieren alsnog aan die organisatie te geven, in de hoop daarmee zijn leven te redden, totdat hem amnestie en een nieuwe identiteit werden aangeboden? En nu was hij van plan geweest om met het bewijs van zijn identiteit, en zijn amnestie om de koelkastplannen er vandoor te gaan.

John Alpin zei niets.

"Je hoeft hem niet te bedanken voor het redden van je leven, Alpin. Je hebt nu wat je wilde hebben, wij hebben wat wij wilden hebben- de Cold-papieren, je kunt nu gaan, Alpin." zei Marina scherp.

"Blijf nog maar even hier," klonk er plotseling een stem. "En wat dat betreft, dat redden van dat leven, daar zou ik maar niet zo zeker van zijn, schatje."

In de deuropening stond een man met een groot pistool in zijn hand.

"Wie is dat?" stamelde Charles.

"Letter B..." zei John Alpin, ontzet alsof hij een spook zag. "Ik dacht dat je dood was..."

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER
- je ontploft van de spanning!-

-hoofdstuk 35-vervolg.

Met een "Welterusten allemaal" verliet de schurkachtige letter A de kamer, Doubly, Alpin, Charles en Marina achterlatend aan ~~aan~~ de tikkende tijdbom.

- We zijn d'r geweest, zei Doubly. "Verdraaid, we gaan d'r aab."
- Wacht es even, zei Charles, "we moeten de moed niet ~~laten~~ zakken..."
- Ik heb een aansteker, zei Alpin, dan kan ik wat licht maken.

Hij deed zijn aansteker aan en een zwakke gloed deed de vier mensen voor wie een klok mogelijk de laatste tien minuten van hun leven wegtikte hun smalle omgeving zien.

Marina en Charles zaten, dicht tegenelkaargedrukt in een hoek van de kast, Doubly stond vloekend in een andere hoek, en ~~John~~ Alpin bekeek de wanden van de kast.

- Ze zien er stevig uit, die wanden," constateerde Charles.
- Ja, ik denk niet, dat je er watmee kan beginnen, zonder ~~dat~~ dat de bom die op de kast staat omvalt en ontploft, zei John Alpin. "Nu, we moeten er voor de laatste tien minuten van ons leven er maar het beste van maken. Wat denken jullie van een spelletje klaverjassen?"

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER

- spanning troef! -

HOOFDSTUK 36: Vlieg er eens uit

- ↓ Nee, ik heb niet verzaakt! schreeuwde ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ J.J. Doubly boos. In het zwakke schijnsel van de aansteker van John Alpin speelden de vier ten dode opgeschrevenen een spelletje klaverjas.
- Natuurlijk heb je verzaakt, riep Marina. "Je verzaakte je vaderland, je plicht en nu ook nog klaverboer..."
 - We controleren het gewoon even, zei Charles kalm. Hij pakte de kaarten op, maar op dat moment ging de aansteker uit. Het was zo donker als de nacht.
 - Jammer, nu zullen we nooit te weten komen, wie gewonnen heeft, zei Charles.
 - Onze laatste halve minuut gaat nu in, zei Doubly grimmig. "Maak je testament maar, maar doe het snel."
 - Een halve minuut... O Charles, ik ben zo bang, stamelde Marina.
 - Wees maar niet bang, schatje, ~~wie~~ weet komt er toch nog op het laatste moment hulp voor ons opdagen, troostte Charles haar, terwijl hij haar in zijn armen nam.
 - Hulp, nu nog? Je moet wel een halfgare zwakzinnige idioot zijn om daar in te geloven. Wie komt nou ooit in een grachtenpand, ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ dat al jaren helemaal leeg staat, spotte Doubly.
 - Nou, en dat is dan ook een grote schande, zei een stem, die geen van hen kende.

Het volgende moment hoorden ze een enorm gekraak en barstte de deur van de kast open.

Buiten de kast stonden een paar stevige jongemannen, met een aantal breekijzers in de hand.

- Het lijkt me ij orde, ze zien er helemaal niet als M.E.'ers uit, zei een van de mannen.

Toen Charles de mannen zag, merkte dat de kastdeur open was, sprong hij naar buiten, greep de tijdbom, en wierp die met een enorme zwaai het openstaande raam uit.

Het projectiel maakte een grote boog en kwam in de gracht terecht.

Een van de mannen ~~XXXXXXXXXXXX~~ begon verbaasd: "Wat...".

Op dat moment klonk een knal. Een grote, wel vijf meter hoge waterkolom rees op uit de gracht en zakte weer ineens - een rondvaartboot, die gelukkig een flink eind van de ontploffing verwijderd was, bijna omverwerpend.

- Als dat ding hierbinnen ontploft was, was er voor jullie waarschijnlijk weinig meer over geweest om te kraken, zei Charles glimlachend tegen de krakers. "Overigens bedankt voor het redden van onze levens."

- Wel, als niemand er iets op tegen heeft, ga ik maar weer eens," zei Doubly.

↓ En jij, mister, wanneer wij ons nogmaals tegenkomen, dan is de afloop heel wat ongunstiger voor je, dan deze keer..."

(~~XXXXXXXXXXXX~~ Noot van de uitgever: Doubly doelt natuurlijk op: Vergeetmenietjes voor de man met de achternaam van een letter (~~XXXXXXXXXXXX~~ verschijnt bijnenkort)) Doubly verdween uit de kamer - en uit het verhaal, maar we zullen nog vaker van hem horen...

- Is dat dan het einde van ons avontuur? vroeg Marina. "De geheime plannen van dr. Cold weer in verkeerde handen terechtgekomen, John Alpin krijgt gewoon zijn nieuwe identiteit, Doubly ontsnapt... Mijn missie is mislukt, Charles. Het Alfabet heeft toch zijn zin gekregen en de koelkastpapieren bemachtigd."

"Nee, Marina, het avontuur is nog niet afgelopen. O, ik wilde dat het voorbij was - het is nu wel mooi geweest met alle kogels en bommen, maar een avontuur als dit is pas voorbij na een spectaculair slot."

Niet begrijpend keek de spionne met de ~~XXXX~~ blauwe hoed de man met de achternaam van een letter aan.

"Marina, toen ik vanmiddag door de stad ~~leef~~ begreep ik ineens, wat de enige manier is, waarop een avontuur als dit kan aflopen - er moet een werkelijk spectaculair en verbluffend einde komen. En toen wist ik wat me te doen stond: zoals je misschien wel gemerkt hebt, staat er een flinke wind, dus kocht ik een ~~XXXXXX~~ windglider."

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER
- een spionageroman, die je in één adem uitleest-

HOOFDSTUK 38: EPILOOG

"Wel, daar zitten we dan," zei Grey. "Miss Jason, Mister Alpin, Mister X, Matt, Ashby, Commissaris de Vries, ik heet U allen van harte welkom. We zijn hier bijelkaar omdat een aantal mensen het recht hebben om te weten hoe een aantal zaken in elkaar zitten.

Zoals U allen weet is nu het avontuur met de Cold-papieren ten einde. Wij, van de C.I.A. hebben hoog spel gespeeld, en gewonnen: we hebben de desbetreffende papieren in ons bezit gekregen- mister X heeft het half miljoen dollar, waar hij recht op heeft.

Commissaris de Vries zal willen weten, hoe de bewusteloze man op de stoep in zijn stad kwam, en waarom we hem gevraagd hebben om Doubly te arresteren.

En ik denk, dat mister X ook wel een aantal vragen beantwoord wil zien. En tenslotte kunnen we misschien met de kennis van de aanwezigen het verhaal zo aanvullen, dat er geen ontbrekende schakels meer zijn en alle vragen opgelost zijn." Hij begrijpt, dat alles wat volgt zeer vertrouwelijk is."

Hij stak een sigaret op, keek eens rond in het kleine vergaderzaaltje, en vervolgde: "De zaak in Amsterdam begon met het verzoek van John Alpin om een nieuwe identiteit, in ruil voor de Cold-papieren. Wij wilden deze ruil graag- de dienst had al een half miljoen dollar uitgegeven, voor de Cold-plannen- maar dat was, vanwege het verraad van Jackson voor niets geweest, maar er waren wat problemen. We hadden Doubly, die vanwege zijn staat van dienst als eerste in aanmerking kwam om de ruil uit te voeren, maar er waren de laatste tijd wat bedenkingen over Doubly geweest- om precies te zijn: hij werd al geruime tijd verdacht van het werken voor de overkant. Daarom is Doubly opzettelijk in het bezit gesteld van een hoeveelheid gefakeerde informatie. Daarbij kwam een andere operatie, die ervan uitging dat ~~mmm~~ onze tegenstanders deze informatie zouden gebruiken, ik moet het opzettelijk in deze vage bewoordingen laten, in het geding als we Doubly openlijk van ons wantrouwen tegen hem zouden laten blijken- bijvoorbeeld door hem niet op deze job te zetten, maar een ander te nemen, of door teveel geheim agenten in de buurt te laten zijn." De man naast hem vervolgde het verhaal: "We hebben toen een niet onriskant spelletje gespeeld in het grachtenpand. Eerst echter wilden we proberen om Marina Jason de papieren van John Alpin in het geheim, voor Doubly verborgen, in ontvangst te laten nemen. "

Hij zweeg weer, en Grey nam het woord weer over: "Het probleem was echter, dat Doubly al in het bezit was van de papieren, die John Alpin in het bezit van een nieuwe identiteit zouden moeten stellen. We moesten een ander ruilmiddel voor John Alpin hebben, om de koelkastplannen tegen te ruilen."

De man naast hem vervolgde weer: "Wel, sommige mensen mogen het niet netjes noemen van ons, maar tenslotte, het was ons eigen geld eigenlijk, we hebben toen Miss Jason opdracht gegeven om het sleuteltje te nemen van de kluis, waar het half miljoen dollar inzat, haar mister X te verlaten, en dit half miljoen aan te bieden aan John Alpin in ruil dus voor de papieren.

John Alpin ging echter niet op dit aanbod in- hij wilde in eerste instantie zijn veiligheid- dus de papieren, die hem zijn nieuwe identiteit zouden geven." Marina keek Charles aan en zei: "Ik vond het vreselijk je te moeten verlaten en bedriegen, Charles, maar... opdracht is opdracht."

"Ik begrijp het, Marina," antwoordde Charles.

"Wel," ~~mmm~~ begon Grey weer, "maar ik denk dat je nog niet alles begrijpt, mister X."

Charles knikte.

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER
- een spionageroman, die àf is -

-vervolg hoofdstuk 38 -

Het was even stil.

"Niemand van de aanwezigen enig idee?", vroeg Grey. "Wel, dan zal dit wel het enige raadsel blijven, dat onopgelost is."

Weer zweeg iedereen. Charles keek nadenkend, en keek naar John Alpin. "Ehm," begon hij. "Wellicht ~~mmm~~ is er nog wel een ruil mogelijk, die een en ander zou oplossen. Als ik het goed begrijp heeft John Alpin niet zijn nieuwe identiteit gekregen, omdat hij niet in staat was de papieren aan de CIA over te dragen. Dat is natuurlijk niet leuk voor John, maar aan de andere kant is hij ook niet eerlijk geweest, door nog een fotocopy van de papieren te maken..."

Er klonken een aantal stemmen verward door elkaar heen:

Ashby en Grey riepen tegelijk: "Wat"; John Alpin stamelde: "Maar hoe kan ..."
Marina riep "Charles..."; Matt Dust riep "Verdorie" en commissaris de Vries zei: "Héél opmerkelijk!"

Toen de stemmen bedaard waren vroeg Commissaris de Vries: "en vertel me eens jongeman, hoe je tot deze deductie bent gekomen?"

"Wel," zei Charles. "Dat is eigenlijk heel eenvoudig. Het komt toch ieder gewoon mens wel voor, dat hij bij het copieren het laatste blaadje van het origineel in het apparaat laat liggen..."

Zo, zei Grey. "Dan zijn we nu alle vragen opgelost. Met Alpin ruilen we zijn nieuwe identiteitspapieren met z'n fotocopies, en iedereen kan tevreden naar huis toe gaan. Zijn er nog vragen?"

"Jawel", zei commissaris de Vries. "Ik snap er allemaal geen barst van."

HOOFDSTUK 39: ZONSONDERGANG

Helrood kleurde de horizon, en de ondergaande zon verlichtte met een zwakke gloed het strand bij Zandvoort aan Zee, een Hollandse badplaats. Twee jonge mensen liepen gearmd langs de branding.

Een paar meeuwen vlogen in een dolle vlucht langs de brekende golven. Schelpen spoelen aan de voeten, van de twee, die daar lopen. Ze hebben daar echter geen aandacht voor, voor het spel van de golven met de broze kleine schelpjes- met hun speelt Amor een spel, en wat is een mens anders dan een nietig schelpje in een bruisende en kolkende zee, als de kleine Romeinse god zijn pijlen afschiet?

- Ik houd van je, Charles, zegt het meisje. Haar stem klinkt als het ruizen van de zee- haar ogen fonkelen aan de waterdruppels, die van de brekende golven ~~afvliegen~~ afvliegen en in het rond spetteren.

- Ik houd ook van jou, Marina, zegt Charles. De wind blaast door zijn haren die heen en weer vliegen als helmgras.

- O, Charles, ruist de stem van Marina, ik heb nog nooit iemand meegemaakt, zoals jij- iemand die zo eerlijk en dapper is- iemand waarvan je werkelijk voelt, dat je op vertrouwen kan... o, ik ben zo gelukkig ...

- Marina, fluistert Charles zachtjes, liefste, ik wilde dat dit geluk van ons voor eeuwig duurde...

- Ik ook, Charles, ik ook, antwoord het meisje.

En dan staat Charles plotseling stil, hij kijkt Marina in de ogen en vraagt haar: "Liefste, ik weet dat het moeilijk voor je is om weg te gaan bij de geheime dienst, maar zou je niet... ik bedoel... wil je... Marina, wil je met me trouwen?"

De zon geeft haar felrode stralen, die vermengd worden door andere kleuren uit het spectrum, doordat het zonlicht door het water van de zee weerkaatst en gebroken wordt. Maar met het licht van de zon glinsteren ook twee tranen als parels in de ooghoeken van het meisje.

- O Charles, fluistert ze, begrijp me niet verkeerd, het zou het liefste zijn wat ik zou doen- geen geheime dienst zou me ervanaf kunnen houden- en ik zou het zelfs niet erg vinden om zo'n rare achternaam te krijgen- maar beseft je dan niet, dat het niet gaat?"

Met een vragend gezicht en een brok in zijn keel kijkt Charles ~~naar~~ Marina aan.

"Er is een man- nee, niet een andere man, maar ik bedoel- je moet toch beseffen, dat je de hoofdpersoon in een spionageserie bent. Je denkt toch niet dat O'Malley een getrouwde hoofdpersoon kan gebruiken voor z'n romans- nee Charles, ik zou het niet overleven, waarschijnlijk."

"Maar", zei Charles, "wat een (Noot van de schrijver: Ja, als Charles, denkt dat ie zulke dingen kan zeggen en in het verhaal opgenomen kan krijgen, heeft ie het mis. Ik laat me niet zomaar voor egoïstische zwoebel uitmaken!) is die O'Malley dan toch. Ik begrijp best, dat hij ook wat wil verdienen met z'n boeken, maar ... ik wil niet een brunette in deel 2, een roodharige in deel 3, een blondje in deel 4 en zo maar door... Marina, ach, ik wil alleen..."

"Ik begrijp het, Charles," knikt Marina begrijpend. "Maar sommige dingen zitten nou eenmaal niet zo in elkaar als je zelf zou willen... maar je moet het geluk grijpen zoals het waait, en ervan genieten, ook al duurt het maar een bladzijde..."

En dan komt er ineens een stevige windvlaag, die de blauwe hoed van Marina grijpt. "Mijn hoed," roept Marina. Charles lacht, geeft Marina een kus, en rent dan achter de hoed, de met de wind over het strand heen rolt aan.

"Wie hem het eerste heeft," roept hij.

En als Charles na een renpartij Marina's hoed gevangen heeft, en haar deze hoed op het hoofd heeft gezet, is de zon ondergegaan en kijken de maan en de sterren op de twee jonge mensen, die hand in hand over het strand wandelen.

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER

-doei! -

NOOT VAN DE CORRECTOR:

Alle, in dit boek beschreven gebeurtenissen, hebben zich in werkelijkheid geheel anders voorgedragen!

DE SPANNENDE AVONTUREN VAN DE MAN MET DE ACHTERNAAM VAN EEN LETTER
- inhoudsopgave -

1. Een donkere avond in Los Angeles
2. Wat schrijft de London Times?
3. Letter B belt Alfabet.
4. Een donkere avond in Ooststad
5. Opschudding in het Alfabet
6. Charles X, corrector
7. Schietpartij in de bergen
8. Spionnen in actie
9. Enkele reis Ooststad
10. "Dat is 'm!"
11. Autojacht door Ooststad
12. Vin avec Chopin
13. Dossier 3564: X,C
14. De Ton van Diogenes
15. Een zakelijk Aanbod
16. Operatie X = NUL
17. Dat gaat verkeerd, Charles
18. Verraad!
19. X ≠ NUL
20. Beter laat dan Nooit
21. Het meisje met de blauwe hoed
22. Menu 2
23. Vlucht 21.09 naar Montreal
24. Incident bij het instappen
25. In Montreal
26. Amsterdam!
27. J.J. Doubly
28. Kussen en kogels
29. It Amstel-dam-spel
30. De afscheidsbrief
31. "Telefoon voor Mr. X"
32. Het vooruitschuiven van een Pion
33. Tussenspel
34. Gerommel in een Grachtenpand
35. In de kast
36. Vlieg er eens uit
37. Van Onderen!
38. Epiloog
39. Zonsondergang